Влада - Радам !

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України № 99 (849) ♦ Субота, 28 травня 1994 року ♦ Ціна договірна

Віталій ЖЕЖЕРА, «Голос України»

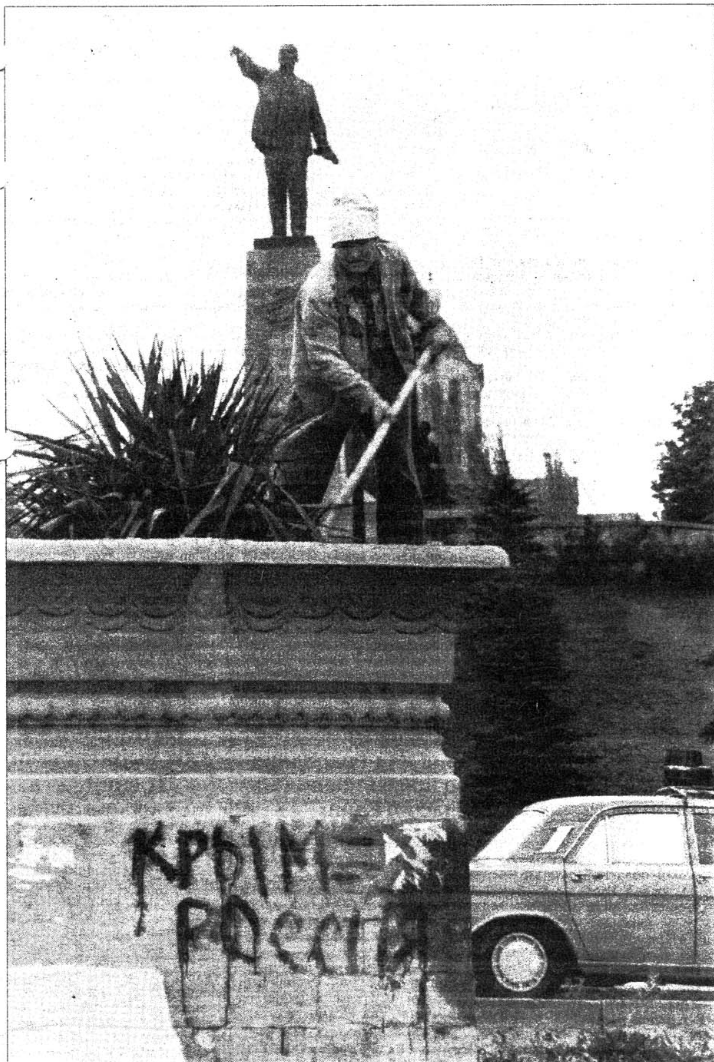
«МАЄ МІСЦЕ СПЛИВАННЯ СТАРИХ МІН...»

У протистоянні Сімферополя з Києвом минулий понеділок був днем справді важким — з огляду на непевність, невизначеність ситуації. Саме в понеділок президент Мєшков звинуватив Україну в політичній агресії проти півострова, натякаючи на «ушибленность некоторых украинских министров, особенно в военной форме».

В ті дні наш кореспондент побував у Сімферополі. Коротке відрядження не дає змоги побачити картину подій у всіх її вимірах, але тут є і свої переваги — перші враження, невідібрані, нерозсортовані, несуть у собі своєрідну точність миттєвого знімка.

(Закінчення на 3-й стор.).

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Читайте в суботньому випуску

Ціль конкретна — банки

Такої гарячої й відвертої розмови, як на останньому засіданні Координаційного комітету по боротьбі з корупцією і організованою злочинністю на чолі з Президентом України Леонідом Кравчуком, очевидці не пригадують. Причина — значне загострення криміногенної ситуації у кредитно-фінансовій та банківській системах, зловживання, хабарництво, розбазарювання державних коштів, намагання злочинців проникнути до банківської електронної мережі.

Питання ставили руба: яка користь державі й суспільству від діяльності численних комерційних банків? Особисто Президент висловився проти їх націоналізації, але за негайне наведення елементарного порядку й дисципліни.

У комітету з'явилася не лише конкретна ціль — банки, а й конкретна службова особа зі штатом, які безпосередньо займатимуться їх діяльністю. На звільнену посаду першого заступника голови комітету призначено народного депутата України Василя Дурдинця з подальшим присвоєнням йому звання генерал-полковника. Подробиці — в одному з наступних номерів газети.

ДЛЯ БІДНИХ — «ГОЛОС УКРАЇНИ»!

Комсомольська районна Рада народних депутатів міста Херсона зробила подарунок своїм малозабезпеченим мешканцям: передплатила для них 1000 примірників «Голосу України».

Як розповіла голова райвиконкому Людмила Коберник, з 5000 мешканців району, що значаться у картотеці як люди з обмеженими фінансовими можливостями або просто бідні, вибрали тих, хто не зможе передплатити собі періодичне друковане видання. Кошти на подарунок знайшли частково в самій Раді, решту запропонували спонсори: колективи МП району.

До речі, для передплати обрали саме «ГУ», бо цього побажали читачі: їм імпонує надійність інформації, лінія зміцнення державності України, толерантність в оцінці подій, оптимістичний погляд у майбутнє.

31 травня — останній день передплати «ГУ» на II півріччя! Передплатна ціна на 6 місяців — 108 тисяч крб. Індекс українського видання — 60955, російського — 60997.

Коментар тижня

Поспішати краще повільно

Народ втомився, народ чекає змін на краще, народ довірив своїм обранцям долю, і обранці повинні, не гаючи часу, швидко і рішуче наводити порядок у державі. Чи неправда, знайомі слова? Особливо слово «народ». Ним спекулюють, коли вигідно, воно, як ширма для виправдання будь-яких рішень «в ім'я народу», «на благо народу». Жодна політична сила не виступає проти народу: хоч кого спитай — усі за народ.

Та будемо чесні. Хіба 336 народних депутатів представляють увесь народ, хіба тільки парламент обирав народ? Адже він обирав і Президента? Отже, принаймні має бути паритет. Його немає між законодавчою і виконавчою гілками влади. Дуже проблематичний паритет сил і у самій законодавчій гілці. В парламенті порожніють 112 місць — частина народу не обрала своїх представників до законодавчого органу, 171 депутат представляє блок лівих сил, 165 народних депутатів — це демблок і депутати, як то кажуть, самі по собі, які тільки визначаються. За такого розкладу, природно, якщо діяти з позиції сили, диктату, тиску, порушень регламенту «в ім'я народу», безперечно, більшість, з перевагою у шість голосів може добитися переваги і швидко приступити до наведення порядку з точки зору своїх програм. Якщо, звичайно, не враховувати, що решта — 165 також обранці частини народу, також обіцяли йому наведення порядку, та тільки іншими способами. Якщо, звичайно, не враховувати, що виборці 112 округів узагалі нікому (жодній політичній силі) не довірили представляти свої інтереси в законодавчому органі. І треба мати, скажімо, сміливість арифметичну більшість, що склалася на даному етапі, перед довиборами до парламенту, розписуватися за весь народ.

Надто велика спокуса вже зараз встановити диктат більшості. Це міг би дозволити собі хто завгодно, та тільки не Законодавець, який керується правовим принципом: «Нехай серце крається на частини, але закон має торжествувати». За даної ситуації самі законодавці, якщо вони претендують на легітимність, повагу своїх виборців, мають діяти чистими руками, не відступаючи ні на йоту від закону, від регламенту своєї діяльності. Тільки тоді можна говорити про професіоналізм законодавця, про те, що народ може цілком довіритися своїм обранцям, що вони не обведуть його навколо пальця заради досягнення абсолютної влади. Не більше і не менше.

Зрозуміле прагнення нинішнього парламенту працювати продуктивно, не витрачати сили даремно. Однак що вкладають у ці слова? Право диктувати, щоб було швидше? Адже швидко не означає якісно і правильно. По 30 секунд на ознайомлення з кандидатами на посади заступників Голови ВР, очевидно, — це рекорд у практиці парламентаризму. Якщо йти за цим принципом, навіщо тоді взагалі парламент, навіщо слова про консолідацію? Адже одноосібно набагато легше і швидше можна прийняти рішення. Але в такому разі розмови про правову державу розмовами і залишаться.

Згадаймо, як приймали Декларацію про державний суверенітет України. Парламент тоді мав переважну більшість лівих сил. І значна частина їх від цілковитого неприйняття проекту цього історичного документа прийшла до його схвалення. І це була вершина, істина інтелектуального спору політиків, їхніх думок. У спорі народжується істина. До неї в парламентській діяльності шлях лежить тільки через дебати, обговорення. Це необхідно для свідомого прийняття рішення, для компромісів у свідомості, а не в регламенті. Мені можуть заперечити, мовляв, було обговорення у фракціях, і прийняття рішення щодо кандидатур заступників Голови ВР затяглося на п'ять днів. Так, робота у фракціях — це нині левова частка діяльності парламентаріїв. Але обговорення за зачиненими дверима це одне, а в залі пленарних засідань — зовсім інше, хоча б з точки зору того, що народ, про який мовиться так часто, залишився у невіданні щодо плюсів і мінусів обговорюваних кандидатур.

У парламенті формується опозиція. Декотрі пропонують, щоб вона була, як кажуть, глухою, частина депутатів — за конструктивну опозицію. Конструктивна опозиція приречена на титанічну працю доводити та переконувати. Однак зробити це можна тільки за умови: якщо конструктивна опозиція не буде позбавлена аудиторії, лише в разі, якщо переконувати не самого себе, а парламентську більшість. Для цього важлива сама робота в ході пленарних засідань, інакше кожна сторона залишиться при своїй думці, і роль відіграватиме лише арифметика.

Світлана ПИСАРЕНКО.

Парламентська хроніка

Комуністи аплодують... Хмарі

Вечірнє засідання 26 травня

Насамперед депутати на пропозицію спікера парламенту О.Мороза внесли до порядку денного питання щодо рішення Львівської обласної Ради, яка 23 травня призупинила діяльність обласної і 75 окружних виборчих комісій з виборів депутатів і голови обласної Ради, чим заблокувала реалізацію нового Закону України про вибори. З цього приводу якихось принципових протиріч у депутатів не було: усі, хто виступив, говорили про те, що рішення львів'ян, які перевищили свої повноваження, треба скасувати. А депутат С. Хмара запропонував внести у проект постанови Верховної Ради і такий пункт: попередити керівництво Львівської обласної Ради, що в разі спроби зриву підготовки до виборів, воно нестиме відповідальність відповідно до закону.

Цю пропозицію не було поставлено на голосування, бо, як зауважив Я. Кендзьор, дане рішення прийняло не керівництво обласної Ради, а сесія. Але після слів Степана Ільковича в залі пролунали оплески. До речі, останнім часом їх у сесійному залі чутно дедалі частіше.

Певна річ, Верховна Рада України скасувала незаконне рішення львів'ян, попередила тамтешнє керівництво і доручила Комісії з питань законодавства і законності проконтролювати виконання прийнятої постанови.

Далі О. Мороз проінформував депутатів, що до Верховної Ради звернувся Президент України Л. Кравчук. Він попросив провести закрите засідання парламенту, на якому обговорити ситуацію, яка склалася в Криму.

В декого з депутатів це президентське прохання викликало подив, чи точніше — спротив. Мовляв, це штучне нагнітання пристрастей довкола Криму — нічого небезпечного там не відбувається. Депутат М. Дорошевський висловився однозначно: немає проблеми Криму, то «верхівки трьох рівнів (?) штучно створюють цю основу». Ще й додав, що всі кримчани так вважають.

Голосування засвідчило: така позиція не може знайти підтримки в більшості у сесійному залі. Закрите засідання з проблем Криму депутати мають намір провести наступного вівторка.

А щодо формування постійних комісій, то, як повідомив спікер парламенту, депутати попередньо провели формування від фракцій, керуючись в основному принципом пропорційності. Паралельно відбувалося засідання узгоджувальної ради керівників фракцій, але поки що вони консенсусу не знайшли. Зрештою, домовлялися, що за своїм складом комісії будуть приблизно однакові, в межах 15 осіб. Але якщо до Комісії з питань охорони здоров'я записалося 3 депутати, Комісії з питань Чорнобильської катастрофи — 6, то до Комісії з питань оборони і державної безпеки — 27, а до Комісії у закордонних справах і зв'язках з СНД — аж 32.

Не вироблено спільної думки й щодо кандидатур, які мають очолити постійні комісії. Рухівці відповідно до свого представництва у Верховній Раді можуть очолити дві комісії, а претендують на шість, а мітять на шістнадцять.

Депутати домовилися, що будуть голосувати за кандидатури на голови комісій їх списком, але для цього треба дійти спільної думки щодо кандидатур, які потраплять до нього.

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.

Але про дітей подбали разом

Ранкове засідання 27 травня

Нинішнє ранкове засідання знов почалося з протистояння в парламенті. З різних причин окремі депутатські групи блокували роботу Верховної Ради. З приводу цього народні депутати обмінялися думками від мікрофонів: одні запевняли народ України в бажанні конструктивно працювати, другі — пояснювали тому ж народові, чому саме виступають у ролі «заколотників» і чим може закінчитися для нашої держави ця конструктивна праця, треті запропонували ввести пряме президентське правління, бо нинішня Верховна Рада не спроможна виконувати свої функції. Так і не дійшовши згоди, депутати розійшлися по парламентських фракціях та групах для обговорення подальших кроків та вироблення компромісних рішень. Єдине, в чому зійшлися ліві, праві і центр — дружно проголосували про відміну податку на добавлену вартість на путівки в табори відпочинку для дітей.

Оскільки депутати не дійшли до згоди під час обговорення кандидатур на посади голів комісій, вечірнє пленарне засідання не відбулося. Голова Верховної Ради О. Мороз пообіцяв виступити по телебаченню і назвати тих депутатів, які блокують роботу парламенту. У вівторок відбудеться закрите пленарне засідання.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Інтерв'ю в кулуарах

Ми звернулися до народних депутатів з двома запитаннями:

1. Як ви оцінюєте роботу нової Верховної Ради України?
2. Ваші прогнози щодо вибору прем'єр-міністра.

Володимир МАРЧЕНКО, фракція соціалістів України:

1. Нинішня Верховна Рада по суті структурується за політичними ознаками через фракції. Це незвично, постало чимало проблем.

Перші дні нашої роботи були конструктивні й швидкі. Затримка, яка виникла потім, на мій погляд, пов'язана з переходом на нові засади роботи. Зокрема, політичний сплеск під час обрання Голови Верховної Ради та його заступників — цілком нормальне явище. Тому я не робив би з цього проблеми.

Порівняно з минулою Верховною Радою ми працюємо продуктивніше. Головне — обрати правильний курс у визначенні економічних реформ.

2. Щодо майбутнього глави уряду, то достойних людей є кількаро. Проте тепер мене цікавлять не особисті якості кандидата, а те, який напрям реформ він запропонує. Я, наприклад, знаю таких людей, як Пинзеник, Лановий, Пилипчук, і впевнений, що погляди, які вони відстоюють, не сприятимуть виходу з економічної кризи. А інших кандидатур, які запропонували б концепцію виходу з кризи, як то зробили соціалісти, я поки що не бачу. Слово за Президентом. Однак усе залежатиме не так від Прем'єра, як від його команди. Вона має складатися з однодумців, які чітко бачили б усі проблеми на рівні макро-й мікроекономіки...

В'ячеслав ЧОРНОВІЛ, фракція Руху:

1. Якщо за п'ятибальною системою, то коефіцієнт корисної дії нового парламенту дорівнює двійці. Простежується надзвичайна односторонність у роботі Верховної Ради. Її засідання нагадують партійні конференції або з'їзди.

Погляньте, на виступи різних депутатів головуючий реагує по-різному. Якісь безперервні голосування, переголосування. Одне слово, роботу організовано вкрай незадовільно. Не дотримуємось регламенту, на ходу підправляємо рішення, проголосуємо, а потім хапаємося за голову — за що ми проголосували. Більшість підкреслює своє намагання диктувати всім власну волю, незважаючи на закони. Можливо, коли вона почне блокувати економічні реформи, приватизацію, тоді дехто, хто її нині підтримує, схаменеться.

2. Я знаю, що обговорюють кандидатуру Лазаренка на посаду прем'єр-міністра. Але оскільки ми не маємо змоги дійово впливати на формування уряду, то, очевидно, порадившись, наша фракція участі у формуванні уряду не братиме. Хай його формує більшість і нехай вона бере на себе відповідальність за його дії.

Роман ШПЕК, фракція «Центр»:

1. Перші дні роботи парламенту ще раз підтвердили: нам треба набиратися більше терпіння, прислухатися до думки колег.

Звичайно, кожний депутат має право на власну думку, право відстоювати її. Але не належністю до тої чи тої партії або фракції, а з допомогою аргументів, у толерантних дискусіях.

2. Що стосується майбутнього уряду, то за нинішнього розкладу політичних сил багато залежатиме від того, чи зможе Президент Л. Кравчук, який пропонуватиме кандидатуру на посаду прем'єр-міністра, знайти спільну мову з цього приводу з головою парламенту О. Морозом, який обраний більшістю і може опертися саме на більшість, щоби погоджена кандидатура пройшла. Бо просто пропонувати ту чи ту людину й кидати її на рейки під парламентський «поїзд», очевидно, недоцільно. Певно, лідери всіх фракцій повинні докласти зусиль, щоби виробити спільну позицію — ми повинні сказати, яким нам бачиться майбутнє України, хто може власним талантом, розумом, досвідом об'єднати людей для розв'язання складних проблем. Бо сам прем'єр-міністр, хоч би який він був розумний, справи не вирішує. То може зробити тільки увесь Кабінет. Причому на основі злагоди і взаємного довір'я.

Якщо цього не станеться, а прийде до урядового керма людина, угодна тільки окремим політичним силам, знову почнуться нападки на уряд. А з досвіду власної роботи я знаю, що коли з'являється протистояння парламенту й уряду, то стан справ у країні від того аж ніяк не поліпшується.

Народних депутатів запитували
Василь ТУТЛУК і Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про скасування рішення Львівської обласної Ради народних депутатів від 23 травня 1994 року «Про призупинення діяльності комісій по виборах до обласної Ради»

Відповідно до пункту 31 статті 97 Конституції України Верховна Рада України **постановляє:**

1. Скасувати рішення Львівської обласної Ради народних депутатів від 23 травня 1994 року «Про призупинення діяльності комісій по виборах до обласної Ради» як таке, що суперечить законам України «Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування», «Про вибори депутатів і голів сільських, селищних, районних, міських, районних у містах, обласних Рад», а також постанові Верховної Ради України від 3 лютого 1994 року «Про формування місцевих органів влади і самоврядування».

2. Дозволити територіальній та окружним виборчим комісіям по виборах депутатів і голови Львівської обласної Ради народних депутатів продовжити реєстрацію кандидатів до 1 червня 1994 року включно.

3. Попередити Львівську обласну Раду народних депутатів, що в разі спроби зриву виборів депутатів і голови обласної Ради до неї будуть вжиті заходи, передбачені законодавством.

4. Контроль за виконанням цієї постанови покласти на Комісію Верховної Ради України з питань правової політики, державного будівництва, діяльності Рад і самоврядування.

Голова Верховної Ради України О.МОРОЗ

м.Київ
26 травня 1994 року

Запрошення для українського Президента

Минулого четверга Президент України Л. Кравчук прийняв спеціального посланника Президента Нікарагуа, заступника міністра закордонних справ Х. Палаїса та постійного представника цієї країни при ООН Е. Вільчеза. Вони передали главі Української держави спеціальне послання Президента Нікарагуа із запрошенням взяти участь у Другій міжнародній конференції з нових та відроджених демократій, яка відбудеться 4–8 липня цього року в нікарагуанській столиці. Для участі в ній запрошено 45 країн, у тому числі нові незалежні держави.

Валентина ПИСАНСЬКА, «Голос України»

З'ЯВЛЕННЯ КИЄВА НАРОДУ

Якими лишень епітетами не нагороджували Київ люди, закохані в нього, скількох гостей вразив він своєю красою — не злічити. А скільки разів ми псували його власною нерозумною діяльністю? Та він стоїть — зі своєю живою землею і водою, незбагненністю...

І хай залишається Київ містом поетів і музикантів, місцем «откуда есть пошла земля русская». Проте нині він набуває ще одного значення — столиці нової незалежної держави, європейської, як щоразу не забувають підкреслювати політики. Тож спробуємо і ми подивитися на Київ саме з цього погляду.

Сьогодні наш співбесідник — головний архітектор Києва Юрій ПІСКОВСЬКИЙ.

— Юрію Івановичу, трохи більш як півроку ви обіймаєте посаду головного архітектора Києва. Яким ви побачили місто в перший день цієї своєї служби?

— Що ж, насамперед скажу, що в Києві живу майже 40 років. Був причетний і до містобудівництва. До речі, колись за розробку генерального плану Києва разом з групою авторів був нагороджений Почесною грамотою Президії Верховної Ради України. Але переконаний, що звикнути до цього міста неможливо.

А от стосовно архітектури, то, безумовно, ми ще не віддали Києву того, що він заслуговує. Створюємо його обличчя спонтанно і довільно, не дбаючи про ідеологію розвитку міста. Київ вимагає якнайглибшої уваги професіоналів, інвесторів, політиків, але насамперед — підвищення культурного, духовного рівня його мешканців, особливого виховання, якого ми, на жаль, не даємо і не отримуємо...

— І ви почали діяти?

— Так. Запропонував своєрідну програму такого відродження, яка налічує близько 50 пунктів. Вона стала, певною мірою, основою для розроблення програми «Архітектура столиці». Звичайно, це колективна праця співробітників Київпроекту і Академії архітектури. Я назвав би це нашою добою Відродження.

— Які основні напрями цієї програми?

— У її основу покладено аналіз і облік природних та історичних чинників Києва. Досі вони існували самі собою. А в Києві — унікальні рельєфи, ріка, схили, пам'ятки історії, які в комплексі мають створювати сприятливе середовище для життя людей. Ми майже не використовуємо природний дар — зелені масиви. Так, наше місто — одне з найзеленіших у світі. Але погодьтеся, ми не створили парків у повному розумінні цього слова. А програма архітектури міста охоплює всі аспекти формування середовища.

— Яким чином вона реалізовуватиметься в час, коли коштів бракує навіть на ліки?

— Ми повинні формувати ідеологію розвитку міста вже сьогодні. Бо може статися так, що пізніше, одержавши кошти, ми не знатимемо, як ними розпорядитися...

— Київ — це насамперед старовинна частина міста. А між тим понад 600 старовинних будинків, серед яких і пам'ятки архітектури, потребують реконструкції. Містом гуляють чутки, нібито частина з них уже у приватній власності...

— З приводу продажу — запитання не до мене. Хоча, як я розумію, навколо багатьох з них вирують пристрасті. Проте мене менше цікавить, хто купив ці будинки. Мене хвилює те, що досить часто власники чи орендарі ремонтують їхні фасади як заманеться, облицьовують гранітом, щоб виглядало дорожче — плиткою, руйнують елементи фасадів, архітектуру будинку, вулиці, одне слово — цілковита анархія.

— Кажуть, що плановано реконструювати майдан Незалежності. Хіба за нашої економічної скрути це така вже нагальна потреба?

— Так, плануємо. Але не майдану, а значної його зони, бо на майдані стало затісно. Він вимагає переосмислення. Тому оголошено конкурс на реконструкцію зони центру в межах єдиної взаємопов'язаної системи — площ Софійської і Михайлівської, а також вулиць, які з'єднують їх. Думаю, що знайдуться й охочі вкласти кошти в це будівництво.

— Хоч милуємося ми старовинним центром Києва, а живемо здебільше в мікрорайонах. Масиви Оболонь, Троєщина, Харківський з їх одноманітними панельними багатоповерхівками, на мою думку, не можуть не впливати негативно на психіку людини. Та вони вже споруджені. Скажіть, ми на цьому зупинимося?

— Мабуть, за часів, коли щорічний приріст населення у Києві становив 50 тисяч чоловік, така стратегія була виправдана. Так, у панельних будинках ніхто не хоче жити, але такі обсяги житла, які ми зводимо, з цегли не вимуруєш.

— Але ж в інших теж промислове спорудження житла, але отакого, як у нас, для людини не зводять...

— Там для людини будують дуже мало. В основному людина купує землю і будує сама. Ми не можемо нині порівнювати — структура суспільства в нас інша, приватної власності на землю немає. Проте проблема залишається. Отже, треба будувати багато і швидко, але краще. Програма архітектури столиці пропонує принципово новий підхід до вирішення цього важливого соціального питання.

Почесні звання

До традиційного свята столиці України — Дня Києва Указом Президента України групі працівників промислових підприємств, будівельних організацій, сфери побуту, закладів народної освіти, охорони здоров'я, культури і науки присвоєні почесні звання. Високими державними нагородами вшанований внесок киян у соціально-економічний розвиток міста, збагачення культурної та духовної спадщини, видатні трудові досягнення. Серед удостоєних почесних звань — слюсар-складальник Авіаційного науково-технічного комплексу імені О.К.Антонова Микола Титаренко, бригадир плиточників орендно-акціонерного будівельного управління № 9 фірми «Київінвест» Петро Даниленко, учителька середньої школи № 26 Тамара Левченко, артистка Київського державного театру драми і комедії Ніна Ніжерадзе та інші.

Удостоєні нагород своєю сумлінною працею сприяють економічному і духовному відродженню України, становленню її державності і зміцненню міжнародного авторитету.

І ЗАКРУЖЛЯЄ МІСТО У СВЯТІ

Мабуть, не придумати днів кращих, ніж ці, коли у Києві рожево-мармурово світять свічки каштанів і буяє бузкове море на Дніпрових схилах. А на клумбах в садах і парках спалахують усе нові і нові барви літа, яке з нетерпінням чекає своєї пори.

Тому і свято — День величного, державного, рідного і такого прекрасного Києва за традицією відбувається саме в ці дні.

Безумовно, в суботу і неділю більшість киян прийде в сади, парки, на майдани і, звичайно ж, на Андріївський узвіз, де свято бере свій початок.

Тут 28 травня, о 10-й годині, відкриється свято образотворчого мистецтва та народних ремесел. Щоб додати йому ще кращого колориту, перед гостями виступлять артисти театрів Подолу.

А от дитяче мистецьке свято відбудеться на Театральній площі о 15-й годині. Годиною раніше вулицю Липську захопить дитячий карнавал. Ігри та забави «Козацькому роду нема переводу» відбудуться о 17-й годині в парку Партизанської Слави.

Не менш насиченим буде і другий день свята — 29 травня. На вулиці Костьольній о 10-й годині розпочнеться вернісаж «Святкова палітра», а о 12-й годині на Володимирській гірці розгорнуть творчу майстерню митці Печерського району. З 15 до 22 години на Хрещатику та майдані Незалежності відбудуться святкові концерти, масові забави, ярмарки, веселі змагання.

А в Національній опері о 19-й годині в усьому блиску свого таланту перед глядачами постане народна артистка Радянського Союзу Євгенія Мірошниченко, у якої в неділю бенефіс.

Свято на Хрещатику завершиться феєрверком о 22-й годині.

Але День Києва жителі столиці відзначатимуть не лише в центральних, а й в усіх інших районах міста, де теж підготовлено цікаві і різноманітні програми.

«МАЄ МІСЦЕ СПЛИВАННЯ СТАРИХ МІН...»

(Початок на 1-й стор.).

У Криму є свій Білий дім, резиденція президента і парламенту. В останні дні його часто показували по телевізору. Нині частина майдану на підступах до цього будинку старанно декорована під московські пейзажі часів приснопам'ятних путчів. Але декорації скромніші: легкі бордюри замість барикад, два-три намети, козацький пікет — беззбройний, з нагайками і собаками. Натовп «захисників Білого дому» — від 100 до 300 чоловік, коли як. Переважно це немолоді жінки. Самі вони залюбки цитують нову місцеву приказку: «Украинский Рух, бойся крымских старух!» Не всі гасла, що тут висять, зручно цитувати при дамах, але ось дещо характерне: «Киевские власти с прибабахом — Крым пугают Карабахом!» Отака от безшабашність. Бабусі безстрашно прикидають: «Нам не варто боятися малої крові, інакше дочекаємося великої». Тут можна було наслухатися всякого про українські танки на вулицях міста, про те, що Кравчук і Радецький вивезли свої сім'ї за кордон, боячись праведного гніву кримчан.

Взагалі над цим місцем висів густий антиукраїнський настрій, настільки густий, що страшно було відкрити рота, аби не вирвалося ненароком якесь українське слово. Але варто відійти на кілька кроків звідти — усе інакше. Ми з давнім приятелем, Сашком Польченком, активістом місцевого Товариства української мови, ходили вулицями, розмовляли по-українському — ніхто навіть не озирнувся.

Натовп коло Білого дому впевнений: Крим годує Україну, і цьому треба покласти край! В цьому — щось рідне і знайоме — місцевий варіант нашого недавнього запитання «Хто з'їв наше сало?». Довелося почути виступ місцевої знаменитості — Анатолія Лося, голови «Русского общества Крыма». Лось — хороший оратор. Хоч йому й не вистачає парадоксальності Жириновського, він сам собою дуже імпозантний, куди там Володимиру Вольфовичу! Цитую — що запам'яталося: «Никто здесь не против Украины. Более того — Крым есть та уздечка, с помощью которой строптивую кобылу-Украину мы загоним назад в Россию!»

Там же мені пощастило на ще одну картинку: з Білого дому вийшла дружина президента Мєшкова й кілька хвилин про щось радилася з громадськістю біля бордюрчика. Потім пішла назад. Над майданом війнуло щось новітнє — як шлейф колишньої першої леді Союзу.

Усе це, і взагалі присутність «захисників» коло Білого дому мусило символізувати зворушливу єдність народу з тим курсом на протистояння, що його обрали президент і парламент.

Але вже наступний день засвідчив, що такої єдності нема навіть у самому парламенті — депутат В. Кисельов, виступаючи по місцевому телебаченню, звинувачував президента у нерозумінні складності ситуації. Так чи інакше, протистояння не підтримали кримські аграрники, Меджліс, Український громадянський конгрес Криму, комуністи Криму, Ялтинська соціально-політична асоціація курортного розвитку. Коло Білого дому дещо впав градус ейфорії, в місті поменшало чуток про міфічні українські танки.

Втім, певні настрої — живучі. Антиукраїнська істерія таки підігрівається кимось свідомо, і це почалося не вчора. Більшість тутешніх газет інакше й не називає українців, як дядьками-незалежниками, а про національних гвардійців України, що стоять у Сімферополі, пишуть так, ніби це шарага хронічних алкоголіків і забіяк. Готовий образ ворога.

Антитатарські настрої навколо Білого дому і в пресі — майже непомітні, але довелось чути ось таке: «Кримські татари захопили кращі землі навколо Сімферополя і взагалі блокували місто, взяли його в кільце!»

— Скільки в тому правди? — запитав я Шевкета Кайбуллаєва, члена Центральної ради Організації кримськотатарського національного руху.

Він відповів:

— Сімферополь справді в кільці наших поселень, але в цьому не було свідомого намагання «блокувати місто». Повернувшись з вигнання на батьківщину, ми змушені селитися поруч зі своїми колишніми оселями, бо в них тепер живуть інші люди...

... Крим справді треба рятувати, і то — негайно, але це можуть зробити не національні гвардійці, і не кубанські козаки, а — відпочиваючі. Всі свої надії на економічне відродження півострів покладає на них. Сезон розпочався, а курортники не дуже їдуть. Одних лякає нерозумне політичне протистояння, інших — ціни. Було б добре, якби банкіри, підприємці, всі, хто має гроші, — не пожаліли тих грошей на кримські путівки для своїх працівників, подавши тим самим поміч і кримчанам.

Назва цього репортажу навіяна попередженням МВС для кримських пляжників: «Внаслідок штормів на Чорному морі мають місце факти спливання старих мін». Нічого не скажеш, формула точна й місткa. Мін у взаєминах наставлено, свідомо чи ні, багато, їх треба знешкоджувати, і то вже справа не саперів, а політиків. Їм роботи вистачить.

Київ—Сімферополь—Київ.

Фотофакт

Як ми вже повідомляли, на вулиці Вернадського, 61 у Києві відкрито меморіальну дошку, яка нагадує нам, що тут у 60-х роках жив поет-правозахисник Василь Стус.

На знімку: під час урочистого відкриття дошки.

Фото Олекси ВАЩЕНКА.

Ганна РОМАНЦОВА, «Голос України»

ПУНКТИК СПОТИКАННЯ

Сімейні чвари — річ житейська. Виносити їх на суд громадськості — все одно, що на знак протесту проти проживання індіанців у резерваціях побігати голим по селу. Користі — жодної.

Інша річ, чвари між представниками різних ланок влади, нехай навіть в обласному масштабі. Ще на пам'яті батальні сцени за участю Івана Салія та Київради, а конфліктно-атмосферний фронт вже перемістився від столиці на захід.

Днями голова Житомирської обласної Ради народних депутатів Станіслав Рашевський скликав прес-конференцію за участю місцевої та центральної преси, а також представників обласних організацій політпартій та рухів.

Йшлося про хід передвиборчої кампанії, а саме — висунення кандидатур на посади голів місцевих Рад і кандидатів у депутати цих Рад. Голова облради звернув увагу присутніх на те, що з боку президентських структур (обл- та райдержадміністрацій) на колективи виборців чиниться тиск з метою «протягування» своїх кандидатів. Як доказ загалу було пред'явлено протоколи рішень конференції Житомирського сільськогосподарського інституту, на якій усупереч ст.26 «Закону про вибори депутатів і голів сільських, селищних, районних, міських, районних у містах, обласних Рад» на посаду голови облради було висунуто два кандидати. Спершу, 28 квітня, запротоколювали кандидатуру Станіслава Рашевського, нинішнього голови, а тиждень по тому — Антона Малиновського, представника Президента в Житомирській області. За словами Станіслава Ілліча, таке вчинити колектив міг лише під впливом «телефонних» умовлянь з боку Малиновського. Заради справедливості зазначу, що заступник облпрокурора обмежився зауваженням, що в цілому вибори проходять з незначними порушеннями закону, які усуваються на місці, а тому істотно не впливають на кінцевий результат. Присутні на зібранні члени територіальної (обласної) виборчої комісії підтвердили, що у процедурі висування кандидатів до облради колектив сільськогосподарського інституту припустився «неточності». Адже законом встановлено принцип: від одного колективу по одному виборчому округу — один кандидат до місцевої Ради і один — на посаду голови цієї ж Ради.

У подальшому розмова дещо відійшла від основної теми. Станіслав Рашевський заявив, що таке нешанобливе ставлення до Закону з боку представника Президента в області склалося давно. І здобуло відображення у певних розпорядженнях Малиновського. Зокрема, згідно з одним із них (за № 539) ДАІ УВС області було дозволено ввести до штату 18 додаткових інспекторів за рахунок платників податків. Так само за рахунок місцевого бюджету за розпорядженням Малиновського заходилися будувати житло для представників Президента в Андрушівському, Баранівському, Ємільчинському та Ружинському районах області, тоді як апарат держадміністрацій утримується виключно за рахунок держбюджету.

Згадувалося й кілька розпоряджень щодо комунальної власності. Зокрема, продажу та передачі легкових автомобілів з гаража держадміністрації та передачі релігійній громаді будівлі лютеранської кірхи в Житомирі. Як незаконне розглядалося і розпорядження № 467 «Про управління підприємствами АПК, заснованими на комунальній власності обласної Ради народних депутатів».

На прес-конференції повідомлялося, що вищезазначені факти порушень чинного законодавства депутати облради виклали у зверненні до Комісії Верховної Ради з питань законодавства і законності та Президента України. Але остаточної відповіді не отримали. Сам же «винуватець» події про неї і не здогадувався. Під час телефонної розмови з кореспондентом «ГУ» Антон Станіславович заперечив можливість будь-якого тиску з його боку на виборців. Що ж до інших «звинувачень» Малиновський зауважив: навіть якщо були деякі спірні питання (як у випадку з будівництвом житла), то вони одразу коригувались із повним відшкодуванням збитків державі...

Як повідомили згодом у територіальній виборчій комісії, її рішенням скасовано обидва протоколи конференцій Житомирського сільськогосподарського інституту про висунення кандидатами на посаду голови облради Рашевського та Малиновського. Водночас експертиза, проведена за «справою» Малиновського службою Президента України, виявила лиш одне розпорядження, що суперечило закону — стосовно закріплення мисливських угідь за державними мисливськими господарствами «Коростишівське», «Новоград-Волинське» та «Попільнянське». Воно дещо випередило у часі зміни до природоохоронного законодавства України. У жодному з інших розпоряджень, за словами головного консультанта служби Президента України з питань територій Олександра Лобаса, порушень не виявлено.

Після телефонної розмови пригадала факт, який наводився на прес-конференції за номером один у списку «протиправних дій» Малиновського. Йшлося про те, що він і досі не склав повноважень депутата місцевої Ради. Адже, на думку юристів, цей пункт «Закону про представника Президента України», що забороняв поєднувати такі посади, з самого початку був нездійсненним. Навіть коли сам представник Президента зажадає скласти повноваження нардепа, Рада може йому відмовити. Приміром, через брак коштів на перевибори або незамінність свого обранця. Як бути тоді? До речі, за словами Малиновського, з проханням скласти депутатські повноваження до нього зверталася не сесія, а окремі народні депутати.

Григорій ГРИНЬ, «Голос України»

У Сорочинці на ярмарок — цілорічно!

Сорочинський ярмарок — не лише торговище, а й традиційне народне свято, що відбувається щороку в кінці серпня на знаменитому Жабокрицькому майдані уже кілька століть. Цього року започаткувався і малий (зимовий) Сорочинський ярмарок, на якому бізнесмени і промисловці з усієї України і близького зарубіжжя показали свої товари, уклали договори на співробітництво. Розвидніла на ньому й перспектива розв'язання усього комплексу сорочинсько-ярмаркових проблем.

Макроструктура бізнесового містечка у Великих Сорочинцях матиме кілька складників, у тому числі: споруджений за міжнародними стандартами готель й торговельні ряди, систему торговельно-побутового обслуговування учасників і гостей та інформаційно-пресовий центр — єдиний для всіх українських регіонів і країн-учасниць із СНД. Цей комплекс має функціонувати цілорічно. За рік-два його, звичайно, не побудувати, та й кошти потрібні чималі. Втілити в життя цю програму узявся «Торговельний Дім «Полтава», очолюваний Анатолієм Воронковим. І, можливо, вже цього літа на традиційному Сорочинському ярмарку (постійним учасником якого, до речі, є й «Голос України») ми вже побачимо перші результати.

Полтавська область.

Микола ВОЛОК, «Голос України»

Кіровоградщина горить

Майже на двадцять відсотків (з 420 до 502) зросла за чотири місяці в області кількість пожеж у порівнянні з відповідним періодом минулого року. А «у відповідному періоді», як ми писали в «ГУ» 17.03.93 р., Кіровоградщина теж була лідером в Україні за кількістю пожеж і смертей від них. Як заявив на брифінгу начальник управління пожежної охорони Віктор Доманський, за чотири місяці цього року в області загинуло 27 чоловік. Було б і більше, якби чотирнадцятьох не врятували пожежники. Причини загорянь, як правило, старі: необережне поводження з вогнем, дитячі пустощі, слабка профілактична робота та матеріально-технічна база вогнеборців. Але з'явилися й нові. Так, за чотири місяці скоєно 22 підпали. Палії пускають «червоного півня» сусідам, співмешканцям і навіть близьким родичам з ревнощів, через сімейні сварки, з мотивів помсти.

Кіровоградська область.

Чорно-білих телевізорів теж бракує

АТ «Єнера» на Донеччині у стислі строки опанувало виробництво переносних чорно-білих телевізорів третього покоління з розміром екрана 31 см по діагоналі.

Потенціал «Снери» дає можливість випускати на рік 15 тисяч телевізорів, але брак ресурсів, в т.ч. коштів, змушує цього року обмежитися 5 тисячами. У третьому кварталі на «Снері» планують випустити дослідну партію телевізорів нової моделі четвертого покоління (теж чорно-білих).

Що ж, і не кольорові, але доброї якості телевізори, та ще й недорогі, в Україні купувати готові.

«Інтелект».

Георгій ВОРОТНЮК, «Голос України»

Прізвище — не розкіш...

Саме так: одеську прописку щойно одержав Остап Бендер. І це підтверджено відповідними документами. Сам герой, правда, всю урочисту церемонію власної прописки в Суворовському районному загсі Одеси мирно проспав. Та чи варто чогось іншого вимагати від людини, яка хоча й достатньо велика для свого віку — зріст 57 сантиметрів, але прожила на білому світі поки що лиш півтора місяця?

Широко відомим іменем, повідомляє міська газета «Одесский вестник», малюк зобов'язаний своєму батькові — Борису Бендеру. Витримавши тривалі дискусії з дружиною, Борис Захарович свого таки домігся — нарік сина ім'ям, що зробило його тезком улюбленого літературного героя. Як стало відомо, змінювати своє підданство на турецьке чи ще на якесь родина Бендерів не збирається. Хіба що перебратися з селища Котовського десь ближче до центру міста. Правда, це із сфери фантастики. Але все може статися в рік святкування 200-річчя Одеси, тим більш, коли йдеться не про аби-кого, а про Остапа Бендера.

Одеса.

Віталій МАКСЮТЕНКО, «Голос України»

Депутати сміються

Нетрадиційно відпочивали у перервах останньої сесії депутати Сумської міськради. Група авторів із числа самих народних обранців підготувала стінну ілюстровану газету на зразок китайського дацзибао (довжиною метрів 8). І в ній — гумористично-іронічний погляд на все, що відбувалося в стінах сесійного залу за час правління Ради нинішнього скликання.

По-різному реагували народні обранці на не передбачену регламентом акцію колег. Хто (абсолютна меншість) суворо допитувався: на якій підставі, хто дозволив і т.д., хто (переважна більшість) від душі реготав.

Зокрема, словесні перли деяких сумських політиків, зафіксовані у стенограмах сесійних засідань, навряд чи поступаються лінгвістичним витворам ораторів колишньої Верховної Ради.

Судіть самі:

Депутат Є.: «Голосуємо мандатами, руками, хто чим може».

Депутат Л.: « У вас тут така кількість паперів, що в моїй голові не поміщається».

Депутат П.: «Ну що це за сміх у залі? Я як на неї виліз, так з неї і злізти можу».

Депутат Б.: « Я зараз у тих самих окопах, що і весь народ, але з другої сторони».

«Чому це у 90% депутатів є на руках проекти рішень, а у половини немає?»

Депутат Ш.: « Що це ви до мене спиною стоїте, як я на вас увесь час в лице дивлюся?!»

Депутат С.: «Видит бог, а Анатолий Александрович подтвердит».

Депутат Ю.: «Члени бувають двох видів — юридичні і фізичні».

Депутат С. (про рівність стартового капіталу для всіх): «Давать, так всем, а не так: понравились — дала, не понравились — не дала!»

Мабуть, то дуже добре, що депутати сміються і вміють посміятися з себе. Від їхнього сміху і народові трохи веселіше. А якщо ще й навчаться вони щось конкретне робити, аби людям жилося легше, тоді можна буде вже серйозно сказати: «Це саме та влада, яка нам потрібна».

Сумська область.

Іван КАЛИНИЧЕНКО, «Голос України»

СПОВІДЬ «БОМЖА» НА РИНКУ

Цей чоловік давно привернув мою увагу. Неголений, у дірявому пальті, благенькій шапці, запорошених чоботах, які не скидає і влітку, він повільно обходив територію ринку, сидів біля їдальні, сподіваючись, що хтось нагодує, надвечір зазирав у ящики з продовольчими відходами.

Познайомилися. Віктор Козлов, 55-річний «бомж», чи «бич», як називають таких мандрівників без маршруту. Ось уже три роки, як Козлов облюбував для життя наш край. Тут, за його словами, інколи можна навіть «розкошувати» після холодних російських «губерній» і пекучих середньоазіатських місць.

— Народився я в селі Чамзинці Ульяновської області, — розповів Віктор Олександрович. — Колись мав дружину, дітей. Коли відсидів строк, розлучився з сім'єю і почав мотатися по білому світу. Де тільки не доводилося бути! Полюбляв теплі місця. Цінував Ташкент. Там «ішачив» на приватних об'єктах. Заможні узбеки збирали таких, як я, невдах у «дикі» бригади, щоб зводити котеджі, гаражі, височенні мури. Платили мізерні гроші. Часто розраховувалися дешевою горілкою. Спробуй тільки «виступити» — одразу викинуть на вулицю. Мав мрію кинути якір за Ташкентом, у місті Чирчик, де влаштувався теслярем-бетонником на державне підприємство. Однак утримався недовго, хоча старався сліпо виконувати вказівки начальників. Платили погано, забороняли прописуватися у місті.

У Чирчику познайомився з одним корейцем, Кімом Іларіоном, котрий часто їздив в Україну вирощувати кавуни за солідні «бабки». Я попросився до нього в бригаду. Так мені пощастило потрапити на Херсонщину. Було це три роки тому. Кращого місця, ніж тут, не доводилося зустрічати. Люди у вас незлі, привітні, навіть співчутливі, ніколи мене не кривдили. Та й із харчуванням порядок — голодний не будеш. У селі Добропілля, на Голопристанщині, я провів чи не найщасливіші роки. Вже почав на ноги ставати, примірятися до молодиць. Але не судилося пожити в цьому райському куточку. Одного разу увечері приїхав мій хазяїн Кім до будиночка, де перебували я, татарин Равиль, росіянка Зоя. Він почав кричати, що ми начебто не полили кабачки. Спробував я заперечити, Іларіон перекинув ліжко, на якому я лежав, і вибив мені два зуби. Ясна річ, навіщо він затіяв скандал — не хотів заплатити за роботу. Метод вивірений.

Невдовзі я перебрався до Тягинки Бериславського району, де у радгоспі імені Калініна збирав цибулю. Знову-таки новий господар-кореєць заплатив за роботу, як кіт наплакав. Причини знайшлися: то цибуля померла, то хтось начебто поцупив 10 літрів коньяку і має повернути збитки у вигляді цілої зарплати за сезон. Коротше, в 1992 році дали мені 3 тисячі карбованців — на половину менше, ніж домовлено. Це були останні гроші, які я тримав у руках. Після цього опинився у Херсоні. Житла не маю, ночую у траншеях теплотрас, у під'їздах покинутих будинків, у купах дров, на горищах. Але не сумую — тут жити можна. То пиріжок подадуть, то запропонують розвантажувати меблі. Ось так і кантуюся.

А не їду в Росію, бо грошей на квиток не маю. І взагалі мене там не чекають. Там точно не проживу. Там на дармову їжу розраховувати навряд чи варто.

Як повідомили в облуправлінні внутрішніх справ, наше південне місто і область узагалі, останніми роками стає місцем паломництва людей з інших країн СНД. Ринок заповнили азербайджанці, вірмени, грузини. Оселяються у нас росіяни, татари, турки-месхетинці, німці. Хто має поки що не підтверджений офіційно статус біженців, хто — просто шукає місця під сонцем. І в'єтнамці, котрі раніше працювали на великих промислових підприємствах міста, не поспішають повертатися на батьківщину після закінчення контракту. Торік, за неповними даними, близько 400 в'єтнамців ховалися від місцевої влади і тихо займалися «ганчір'яним бізнесом». Видно, що й нині комерція дозволяє їм триматися на плаву. Втім, чого тут дивуватися, якщо навіть бездіяльний перекотиполе Козлов обжив чужі палестини.

Херсонська область.

Віталій КОНОНЕНКО

І туризм, і відпочинок

Через три дні настане літо — пора відпусток і канікул. Де провести їх? Адже не всім по кишені поїхати у санаторій чи будинок відпочинку. Та й багатьом туристичним приватним фірмам вигідніше тепер відправляти туристів за кордон, а не організовувати відпочинок в Україні. А от фірма «Червона рута» працює по-іншому. Про це — інтерв'ю з її президентом Юрієм СОКОЛОВИМ.

— Юрію Дмитровичу, «Червона рута» існує вже чотири роки. Що їй вдалося зробити?

— За ці роки ми створили міцну структуру круїзної компанії, яка вже встигла запросити в Україну близько десятка тисяч туристів із США, Канади, Німеччини, інших країн світу. Вони здебільшого відкрили для себе «невідому країну» в центрі Європи і лишилися задоволені цим знайомством. «Червона рута» неухильно дотримується принципу: залучати іноземний капітал в Україну високим рівнем сервісного обслуговування.

— Серед вітчизняних туристичних фірм дуже популярні міжнародні шоп-тури. Як у «Червоній руті» ставляться до цього?

— Я вже сказав, що у нас інша філософія: залучити іноземні капітали в Україну, створити інфраструктуру туристської індустрії в своїй державі. Світовий досвід свідчить, що компанії, які приймають туристів, як правило, стають лідерами в своїй галузі. Це зміцнює й економіку Батьківщини і її зв'язки із усім світом. Тобто ми прагнемо закласти міцний фундамент вітчизняного туризму, а не напхати кишені. Туризм в Україні має гарні перспективи.

— Що ви пропонуєте своїм клієнтам?

— Ми орендуємо для наших гостей комфортабельний теплохід «Академік Віктор Глушков», побудований 1983 року в Німеччині й сучасно переобладнаний в Австрії. На ньому іноземні туристи подорожують до Канева, Запоріжжя, Херсона, Євпаторії, Севастополя, Одеси. До речі, у Каневі гості мають змогу побувати на могилі та в музеї Великого Кобзаря. Висококопрофесійний екіпаж і кваліфікований персонал-обслуга зроблять подорож легкою і приємною. Ми пропонуємо пасажирам екскурсії, концертні виступи відомих українських виконавців. Безперечно, сподобається всім і відпочинок на узбережжі Чорного моря.

— Саме про це і мріє наш рідний, український турист. Чи пощастить йому скористатися послугами «Червоної рути»?

— З цього року фірма буде їх обслуговувати. На теплоході «Генерал Ватутін». Влітку він курсуватиме з Києва до Чорного моря і назад. Одинадцятиденний круїз передбачає 5 днів стоянки на морі. Це дуже зручно: ніяких проблем з квитками, харчуванням, проживанням. Для тих, хто подорожуватиме з дітьми до 10 років, — 40 відсотків знижки на дитину. Знижку передбачено і для груп. Тобто ми надаємо можливість чудово провести відпустку, а дітям — канікули. Тож чекаємо до себе.

Микола ГОРВАТ, «Голос України»

Образився мер на газету

Свого часу тижневик «Единство-плюс» в одному з матеріалів назвав мера Ужгорода Ландовського «выдающийся ниспровержитель памятников», «победитель ГКЧП в Дебрецене», «любимец телезрителей».

Саме ці фрази у статті мер визнав за такі, що ганьблять його честь та гідність і в судовому позові вимагав стягти з редакції та її редактора 5 мільйонів карбованців.

Справу кілька разів розглядали в Ужгороді. Та що пана Ландовського не влаштував результат, він добився, аби нею зайнявся суд м. Львова. Феміда й тут була на боці газети. Суд не знайшов підстав визнати наведені вище фрази за такі, що ганьблять честь і гідність мера, бо позивач сам визнав: він і справді голосував за знесення пам'ятника, у дні путчу, дійсно, перебував у Дебрецені, досить часто виступав пан Ландовський і по телебаченню. Але ж визнання, що людина є видатна або улюбленцем глядачів, не може ганьбити честь.

Виходячи з цього, суд у позові меру відмовив.

Ужгород.

Продиктовано в номер

Людині високої мети

Урочистим вечором відзначила громадськість Києва 350-у річницю від дня народження славного гетьмана України Івана Степановича Мазепи. Державотворця, котрий одним з перших проголосив: українці — нація державницька. Мужньої людини, котра наприкінці свого життя пожертвувала всім, аби вирвати свою Вітчизну зі смертельних обіймів царської Москви. Мецената, котрий так багато зробив для підтримки нашої духовності.

Святкування мазепинських днів продовжиться виїзним відкритим засіданням Української всесвітньої координаційної ради у Батурині 28—29 травня.

Терористичний акт на російському курорті

Стрімко розвивається ситуація із заложниками, захопленими чотирма терористами в районі Мінеральних Вод. Як відомо, нападники, озброєні трьома автоматами і однією гранатою, захопили «Ікарус» з 30 пасажирами, серед яких і діти. Вони вимагали наркотики, заправлений вертоліт, 10 мільйонів доларів, чотири автомати, бронежилети, гранатомет і прилад нічного бачення.

Власті створили штаб для визволення заложників, до якого увійшли співробітники МВС Росії, Федеральної служби контррозвідки, інших відомств. Терористи звільнили по кілька заложників у відповідь на грошові надходження, які передавали їм у аеропорту Мінеральних Вод.

Коли верстався номер, стало відомо, що вертоліт з терористами піднявся в повітря, на борту машини перебуває четверо злочинців і така ж кількість заложників. Машину пілотує екіпаж із трьох авіаторів. Злочинці взяли курс на Махачкалу. Їх супроводжують сім військових вертольотів.

Контррозвідники можуть не хвилюватися

Щоб посісти гідне місце у світовому співтоваристві й забезпечити захист своєї незалежності, Росія потребує сильних та боєздатних спецслужб, заявив на всеросійській нараді керівників Федеральної служби контррозвідки Б. Єльцин. На його думку, у світі є ще сили, які прагнуть послабити Росію, зробити з неї країну з дешевою робочою силою і низьким інтелектуальним потенціалом. Саме тому, наголосив російський Президент, хоч би які зміни відбувалися в Росії та світі, ще далеко до того часу, коли контррозвідники залишаться без роботи.

Несподіванок не очікують

Другий тур парламентських виборів відбудеться завтра в Угорщині. Як відомо, в першому переконливу перемогу здобули кандидати від Угорської соціалістичної партії та Союзу вільних демократів. Переважно з їхніх представників, ймовірно, і буде сформовано коаліційний уряд. Про це вже тепер заявляють лідери УСП та СВД Д. Хорн і Г. Кунц.

Нині правлячий Угорський демократичний форум на чолі з прем'єр-міністром П. Борошем планує мати в новому парламенті хоча б 40 місць. Разом з тим П. Борош хотів би бачити в лавах своєї партії нові обличчя, молодшу генерацію. На його думку, саме вона могла б становити конструктивну опозицію новосформованій коаліційній владі, утримувати її від помилкових рішень.

Богдан БЕРЕКЕТА, «Голос України»

Димить і пахне «Задимлянка»

У 1990 році Олексій Чарук вирішив заснувати свою справу. На околиці села Кульчин Ківерцівського району, що притулилось до соснового лісу, взяв в оренду старе приміщення, в якому організував мале підприємство «Задимлянка». Гарно відремонтував, посадив на подвір'ї квіти, поставив огорожу... А тоді завів спеціальну механізовану лінію для переробки м'яса і взявся виробляти ковбаси. Та не прості, а за старими приписами волинської кухні. Смачні на диво. У будні — 8—10 найменувань, у вихідні — 10—15.

— М'ясо купуємо в населення області, — розповідав про свої господарські справи Олексій Павлович. — Маємо власний автотранспорт. У Луцьку орендуємо павільйон, у якому продаємо м'ясні вироби. В Кульчині розпочали будівництво магазину. Ще один буде в Луцьку. Найближчим часом розпочнемо випікати домашній хліб. Знаєте, справи йдуть непогано, є багато замовлень.

Щодня з ковбасного цеху «Задимлянки» виходить майже тонна ковбасних виробів, більшість із яких виготовлені за спеціальними рецептами. Тільки тут можна купити буженину, яка випікається в печі у власному соку. Скажіть, а чи часто доводиться нам смакувати натуральною шинкою, запеченою в тісті? А фаршированими язиками в салі? Справді, від таких делікатесів язик може втекти. Отаку смачну продукцію Олексій Чарук возив на ярмарок до Севастополя, то зараз від замовлень не може відбитися. Ось уже майже два роки «Задимлянка» регулярно возить свої ковбасні вироби до Санкт-Петербурга, уклала контракт з однією із російських фірм. А ще Олексій Павлович похвалився, що скоро у продаж надійде спеціального приготування ковбаса «Максимова», названа так на честь онука Максима. Про дещо інше директор підприємства змовчав. Секрет фірми. Але інші працівники «Задимлянки» прохопилися словом: йде підготовка до виготовлення салямі «Волинське». І що приємно — ціни тут на всі види м'ясної продукції нижчі, ніж у державних магазинах. І кожен день звідси для малозабезпечених сімей відправляють безплатно 5—6 кілограмів ковбас.

Продиктовано в номер

«Президенту потрібна не влада, а вміння управляти державою»

Так вважає кандидат у Президенти України народний депутат Валерій Бабич, який дав прес-конференцію для представників засобів масової інформації. Валерій Георгійович відомий в Україні та за її межами підприємець, в недавньому минулому (до обрання його народним депутатом) президент акціонерного товариства «Українська фінансова група».
Пан Бабич ознайомив журналістів з передвиборною програмою «Служіння Богові, служіння народові», головна теза якої — у центрі всіх перетворень в економіці та політиці має бути людина. Потрібні не галузеві пріоритети, а головний пріоритет — інтереси особи. Єдиний порятунок для держави, вважає кандидат у Президенти, прорив технологій, науки, інакше Україна залишиться сировинним придатком для сусідніх держав. Пан Бабич, у разі обрання його Президентом, боротиметься за згуртування всіх прогресивно мислячих економістів та громадсько-політичних діячів задля створення в Україні справді цивілізованого респектабельного ринку, за якого в основі збагачення — праця, сумлінність, талант.

Позиція Європейського Союзу і НБСЄ

До нашої редакції щойно надійшла Заява Європейського Союзу щодо подій у Криму. У ній вказується, що ЄС висловлює серйозне занепокоєння ситуацією у Кримському регіоні України. Висловлює свою повну підтримку територіальної цілісності суверенної України відповідно до Статуту ООН і принципів, закладених у Заключному акті Хельсінкської Наради з безпеки і співробітництва в Європі (НБСЄ), і виступає проти дій, які ведуть до зростання нестабільності у цьому регіоні. ЄС застерігає, що ескалація конфлікту мала б серйозні наслідки для стабільності у Східній Європі.

Рік з гвинтівкою і плугом

Службовий семінар-нарада керівників військових радгоспів та сільськогосподарських підприємств Міністерства оборони відбувся у військовому відомстві України. Директорам більш як двадцяти сільських господарств, що входять до системи армійського тилу, було про що поговорити на семінарі, де підбивали підсумки планового забезпечення військ продовольством.
Відзначалося, що проти відповідного періоду минулого року виробництво та обсяги реалізації сільськогосподарської продукції в цілому зросли. Окремих видів продуктів, вироблених на сьогодні, вистачить для забезпечення Збройних Сил до вересня.
У семінарі взяли участь заступник міністра оборони з тилу, начальник тилу Збройних Сил України генерал-полковник Георгій Михайличенко, співробітники Міністерства сільського господарства, інших державних установ.

Як протидіяти монополізму?

У Києві відбулася триденна нарада представників державних органів, які здійснюють антимонопольну політику в СНД (за участю України, Росії, Білорусі, Молдови, Азербайджану, Вірменії, Грузії, Узбекистану, Казахстану, Киргизстану), в Балтії (за участю Литви і Латвії) та у Східній Європі (за участю Польщі, Угорщини, Болгарії, Словаччини, Чехії).
У спільному протоколі учасники наради зазначили, що дійшли згоди з таких питань, як: обмін інформацією про стан товарних ринків і законодавчими та нормативними актами, які стосуються антимонопольної політики. Намічено провести міжнародну конференцію з проблем розвитку конкурентних середовищ і створити Міжнародну асоціацію з конкурентної політики.

ПОЛІТИЧНА ВЕСНА, ЯКА НЕ ПОВИННА СТАТИ ОСІННЮ ДЕРЖАВНОСТІ

Чи забезпечить нова Верховна Рада наступність у державній політиці? Чи слід нам чекати наступності, спадкоємності в політиці і чи вироблена вона попереднім парламентом?

Тоталітарну систему зруйновано, але жива її оболонка, її форма — Радянська влада. Стереотипи поведінки й мислення народу, дії народних депутатів продовжують агонію Радянської влади.

Чи слід чекати від нового парламенту рішень і дій, спрямованих на подолання політичної та економічної кризи? Одержати на це відповідь можна, проаналізувавши кількісний склад депутатських груп і те, що вони принесли до Верховної Ради ранньої весни 94-го, яка може стати пізньою осінню української державності.

Комуністи з соціалістами (КПУ, СПУ, СелПУ) представлені більш як 110 депутатами. Блок реформ (МБР), керований Л.Кучмою і В.Гриньовим, — ледь більше 10 депутатів. Національно-демократичні партії та рухи (Рух, УРП, КУН, СОУ та ін.) — більше 80. Радикально-національні сили (УНА, УНСО, УКРП) — 10. «Партія влади» (держноменклатура — від голів колгоспів і радгоспів, місцевих чиновників до міністрів — більше 70. І 50, які не визначилися.

Необхідно звернути увагу на те, з чим прийшли ці фракції, з яким багажем. Чи можливе прийняття конституційних і принципово важливих рішень?

Отже, в ідеологічному плані: комуністи — ідея загального соціального захисту і орієнтація на Схід, на СНД. Блок реформ — перебуваючи при владі, його лідери поспішили зістрибнути на повному ходу з підніжки поїзда, яким кермували, в багажі у них досвід держпланування. Національно-демократичні партії та організації — круто замішаний на критиці романтизм з орієнтацією на Захід. Радикальні сили — сильна влада під знайомим гаслом: мета виправдовує засоби. Нарешті, «партія влади» в реальному політичному просторі не є такою, бо складається, власне, з номенклатурних груп, об'єднаних переважно на регіональному рівні.

Чи не загрожує сьогодні Радянська влада українській державності? Хоча б тим, що не зняте з порядку денного більшовицьке гасло «Вся влада Радам!»? Причому більшовики його, як відомо, то висували, то знімали — залежно від того, хто був у Радах. Що собою являє Радянська влада сьогодні? Почнемо з низового, базового, рівня, з комітетів громадського самоврядування (КГС). З рівня, що найнаближеніший до повсякденних потреб рядового громадянина, де починається вимоглива оцінка влади і її авторитет. З погано освітлених вулиць, нерегулярної роботи транспорту, поганого прибирання вулиць і багато чого іншого, з чим звертаються до КГСів і не знаходять відповіді. Вивчивши положення про цю первинну ланку громадського самоврядування, ми виявили, що рішення комітету мають рекомендаційний характер (?).

Наступний щабель — сільські й селищні Ради. Повністю залежні від керівників колгоспів та радгоспів, від керівників підприємств, розташованих на території цих Рад.

Ще сходинка: районні й міські (у малих містах) Ради. Вони досить численні, але втратили свою декоративно-пропагандистську функцію, яку вони виконували в часи державно-партійної системи. Володіючи незначною часткою комунального майна, вони не мають реальної влади, не стають в очах населення носіями функції обслуговування.

Нарешті, обласні та прирівнені до них міські Ради. Вони володіють основною частиною комунального майна, розпоряджаються землею і затверджують бюджет. За законодавством повинні визначати місцеву податкову політику й планування території. Через свою непрофесіональність, через відсутність традицій сьогодні часто зайняті суто політичними питаннями.

Уся піраміда Радянської влади, починаючи з КГСів, не зв'язана органічно з соціумом і тому позбавлена живильного коріння у народі. Згадаймо, до введення президентського правління в більшості регіонів відбувалася політична боротьба, а вибори голів Рад розтягувалися на місяці. За еволюційної зміни суспільного ладу подібні недоліки демократії загрожують суспільству кризовими ситуаціями. В деяких країнах СНД цей процес відбувається з перманентними кривавими інцидентами.

Необхідно визнати, що Ради не відображають потреб суспільства в самоврядуванні, в суспільстві триває усвідомлення своїх нових, в тому числі й духовних, потреб з неминучою поляризацією думок. Чим користуються деструктивні сили, експлуатуючи популістські гасла серед широких кіл населення як на Сході, так і на Заході України. Шлях цей веде до автономізації України, до її розчленування. Зупинити це може тільки сильна президентська (тобто виконавча) влада, а не парламент.

Якщо парламент буде нездатний ухвалювати життєво необхідні рішення, то він перетвориться на музей Радянської влади, його депутати нагадуватимуть рухомі воскові фігури політичного клубу. Цілком об'єктивне явище у посткомуністичному суспільстві в найближчі 15—20 років. Безплідні спроби збудувати західну модель суспільства, не маючи середнього класу, зате маючи 33 партії, замість двох-трьох.

Рання весна 94-го — вибори нового парламенту, спровоковані страйками шахтарів, а за ними й діями деструктивних і недалекоглядних політичних сил, що прагнуть влади. Ці сили й сьогодні беруть активну участь у підштовхуванні до таких само передчасних виборів Президента, до виборів у місцеві Ради. Незважаючи на те, що минулі вибори не змінили політичну ситуацію, а тільки загострили її, політики не можуть зупинитися. Як і раніше, чути заклики до перевиборів Президента. Завтра ці заклики можуть обернутися пропозиціями про повторне висунення і переобрання на другий термін нинішнього Президента. Можна багато дорікати Л.М.Кравчукові за його небажання виявити жорсткість і вжити всю повноту влади, та все ж усі крапки розставить тільки історія.

Що стосується виборів до місцевих Рад без реформування — розмежування повноважень між виконавчою і представницькою владами, то за відсутності законів прямої дії вони тільки ускладнять політичну ситуацію. Приклад тому — судовий процес між Київрадою й держадміністрацією про розділ держмайна. Немає сумніву, що номенклатура як східних, так і західних регіонів у подібній ситуації перш за все дбатиме про збереження свого впливу, а не про державність.

Розуміючи, що наступні вибори на руку тим, хто мріє розколоти Україну, багато районних і обласних Рад прийняли на сесіях звернення до попередньої та нової Верховної Ради щодо недоцільності їх проведення зараз. Ще не пізно перенести вибори на кінець року і зайнятися реформуванням місцевих Рад. Якщо ж Верховна Рада тринадцятого скликання не оцінить небезпеки, то піде з політичної сцени набагато раніше, ніж попередня.

Як би це не було фатально, але й тут є конституційний вихід у всенародно обраного Президента. Необхідно зробити те, до чого вдаються у критичні моменти, у хвилини небезпеки для держави: призначити плебісцит про порядок правління і управління державою. Незвична для нас, але, однак, записана в Конституції форма опитування населення. Президент має право призначити плебісцит навіть на перші числа червня. За такого підходу політична весна 94-го не перетвориться на пізню осінь Української держави.

Тоді й робота Верховної Ради, в існуючому політичному співвідношенні, може мати позитивний, такий необхідний для посткомуністичного суспільства, просвітницький і творчий характер.

Віктор ЧЕРІНЬКО,
депутат Київської міської Ради народних депутатів;
Марко СТАРУШКО,
політолог.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Богдан БЕРЕКЕТА, «Голос України»

КОНФЛІКТ НАВКОЛО ЛІСУ

постав у зв'язку з розпорядженням представника Президента у Ковельському районі Віталія Карп'юка

У ПЕРШИХ числах квітня цього року представник Президента у Ковельському районі В. Карп'юк видав розпорядження за № 72 «Про грубі порушення прав колективних сільськогосподарських підприємств (радгоспів) щодо ведення ними лісового господарства на закріплених за ними землях». У ньому констатовано, що Волинська обласна Рада народних депутатів внаслідок прийняття рішень, які суперечать вимогам чинного законодавства, позбавила можливості колективні сільськогосподарські підприємства та радгоспи Ковельського району займатися лісовим господарством. На думку глави райдержадміністрації, ковельське спеціалізоване лісогосподарське підприємство «Тур» утворене і зареєстроване в органах місцевої влади незаконно. Фактично в розпорядженні йдеться про розформування підприємства шляхом роздавання лісу колективним сільськогосподарським підприємствам району. А тому В. Карп'юк створив комісію для обстеження стану лісів, визначення вартості основних і оборотних коштів лісгоспу (хоч такої організації вже не існує), частки в ньому кожного учасника і належних їм дивідендів.

На думку головного правового інспектора праці ЦК профспілки по Волинській області Анатолія Олексюка, це розпорядження незаконне і некоректне. Представник Президента в районі посягнув на майнові та інші права підприємства «Тур», що не входить до його обов'язків. Ось висновок кваліфікованого юриста: «Згідно із Законом України про представника Президента, останній не має права вирішувати питання, що належать до відання органів місцевого і регіонального самоврядування».

Представникові Президента в Ковельському районі В. Карп'юку чомусь не подобаються рішення Волинської обласної Ради народних депутатів. Але ж ці рішення не скасовані, вони діють. А хіба главі райдержадміністрації дано право відміняти рішення обласної Ради?

Заступник глави облдержадміністрації Володимир Яремків вважає, що дане розпорядження незаконне, готують документи про його скасування. Можна було б на цьому і поставити крапку. Ніби все ясно. Але ми продовжимо розмову. Річ у тім, що деякі місцеві керівники закликають до роздавання сільськогосподарським підприємствам державних лісів. Кожен хоче бути удільним князьком, в якого, крім землі, є ліс, озерце, річечка. Не зашкодить таким керівникам знати, що в Лісовому кодексі України записано: «Усі ліси в Україні є власністю держави». А в статті 6 Лісового кодексу читаємо: «Верховна Рада України делегує свої повноваження щодо розпорядження лісами відповідним Радам народних депутатів, що визначені цим Кодексом та іншими актами законодавства». У статті 9 сказано, що у постійне користування земельні ділянки лісового фонду надають спеціалізованим лісогосподарським підприємствам для ведення лісового господарства. А хіба сьогодні в колективних сільськогосподарських підприємствах (у більшості колишніх колгоспів) вміють вирощувати ліс, є для цього спеціалісти? Кожен має робити те, що вміє,. на що, як кажуть люди, вчився. Агроном нехай вирощує хліб, а лісівник — ліс. Може, буде тоді якийсь толк. Бо якщо ми сьогодні порозідаємо ліси, то, чесне слово, через кілька років на Волині стирчатимуть лише пеньки. Про це промовляють ті факти, які вже маємо. Щоб не бути голослівним, то послухаймо провідного інспектора Держуправління охорони навколишнього природного середовища Мінприроди України по Волинській області Георгія Жирнова:

— В Рожищенському районі ліси міжгосподарського лісгоспу роздали колгоспам. Тепер йде масове самовільне вирубування лісів. Жодного контролю: хто рубає, куди везе деревину. У лісі колективного сільськогосподарського підприємства «Діброва» цього району тільки в одному кварталі, який ми перевіряли, самовільно зрубано 503 дерева. Це — 172 кубометри деревини. Сосна, дуб, береза... І ніхто нині не знає, хто зрубав дерева, де вони поділися.

Такі факти злочинної безгосподарності є в лісах, що належать сільськогосподарським підприємствам у Горохівському, Турійському та інших районах області. Ліс повинен мати господаря в особі спеціалізованих підприємств, а не кому захочеться.

Саме таким спеціалізованим лісогосподарським підприємством і є «Тур» у Ковелі. Це високорентабельне виробництво, у своїй галузі — одне з кращих в Україні. Працюють тут 500 чоловік, які випускають 150 видів продукції з дерева. Вироби мають підвищений попит, добре знані в багатьох країнах світу. Щомісяця колектив відвантажує шахтарям західного регіону України 16 вагонів і більше кріплення з дерева. Підприємство майже на сто відсотків забезпечує деревиною господарства району, індивідуальних забудовників. За нинішньої економічної кризи тут щороку нарощують виробничі потужності, беруть на роботу нових людей. «Тур» — єдине підприємство в Ковельському районі, яке всі роки працює стабільно, не знає, що таке спад виробництва. І треба ж було додуматися представникові Президента в районі, щоб такий колектив розігнати. Даруйте, але це щось схоже на шкоду, а не на добро. В колгоспах вистачає проблем із землею і тваринами. А хто ж за лісом дивитиметься? Так недовго, щоб і озера та річки пороздавати. На Волині їх, слава Богу, багато. Є що роздавати...

Голова Волинської обласної Ради народних депутатів Борис Климчук сказав так:

— Кожен з нас у своїй роботі має додержувати закону, керуватися інтересами держави. Я добре знаю колектив підприємства «Тур». Дай Боже, щоб ми мали хоча б 6 десяток таких підприємств на Волині. Цьому колективу за добру роботу треба вклонитися.

А що ж думає представник Президента Віталій Карп'юк? У телефонній розмові він сказав:

— Розпорядження моє правильне, над ним думали і юристи, і прокурор. Годі, нажилися, а в колгоспі жердини не можуть знайти, коли треба. Ліс крадуть. Пора з цим покінчити...

Якщо в глави райдержадміністрації є факти розкрадання лісу, то варто цим зайнятися слідчим органам. А якщо це голослівна заява? Наприклад, директор підприємства «Тур» Віталій Полухтович спростовує твердження, що в господарствах району є великі проблеми з жердинами. Він навів такі дані: торік господарствам району відвантажено 1000 кубометрів жердин і 700 кубометрів круглого лісу. В першому кварталі цього року сільськогосподарські підприємства одержали 300 кубометрів жердин. Можливо, декому мало. А хіба ліс можна рубати без кінця? Адже має бути порядок. І особисті амбіції, якими керується Віталій Карп'юк, варто тримати при собі. Висновок глави держадміністрації про незаконну реєстрацію підприємства «Тур» є голослівним і неприпустимим не тільки з точки зору закону, а й елементарної етики. Адже спеціалізоване лісогосподарське підприємство «Тур», підприємство народних промислів, зареєстроване в лютому 1993 року у цій же, Ковельській, райдержадміністрації. І підписано розпорядження попередником В. Карп'юка — Г. Остап'юком, який трагічно загинув улітку минулого року. Тож нинішня заява глави райдержадміністрації про незаконність реєстрації підприємства в органах місцевої влади, даруйте, — просто блюзнірство.

Звісно, всяко буває. Кожен з нас у чомусь помиляється. Тільки помилки бувають різні. Ліс — не вотчина представника Президента. Таке враження, що Віталій Карп'юк керується інтересами голови колгоспу. В моїх словах є велика частка правди. У 1992 і 1993 роках, коли В. Карп'юк «головував» у колгоспі «Україна» цього ж району, з боку працівників господарства були часті порушення — самовільне вирубування дерев у лісах місцевого лісгоспу. Через арбітражний суд господарство платило великі штрафи. Дійшло навіть до того, що в червні 1993 року природоохоронний міжрайонний прокурор Волині порушив кримінальну справу за фактами незаконного вирубування лісу працівниками колгоспу "Україна" Ковельського району, в якому головою правління працював В. Карп'юк. І хто знає, чим би закінчилася ота кримінальна справа, коли б...

Одне слово, «за відсутності складу злочину» працівники Ковельського міськрайонного відділу внутрішніх справ закрили кримінальну справу 5 вересня 1993 року. А 16 вересня 1993 року Віталій Карп'юк став представником Президента. Як кажуть, інформація для роздуму. Але слово «головував» я взяв у лапки не випадково. Річ у тім, що Віталія Карп'юка, який обіймає посаду представника Президента у Ковельському районі, ще й досі не звільнено з посади голови колгоспу «Україна». Людина сидить на двох кріслах. Парадокс? Думаю, ні. Тверезий розрахунок на перспективу: а яка з посад виявиться кращою?

До речі, в лютому цього року представник Президента у Волинській області вже скасував одне з розпоряджень представника Президента у Ковельському районі. Уявляєте, керівник району закликає людей до порядку, дотримання законів... А сам?

І насамкінець. Мета, яку поставив у своєму новому розпорядженні Віталій Карп'юк, протизаконна. Чому? У Земельному кодексі України сказано, що ліси не можуть бути передані в колективну та приватну власність. Ліси в Україні є власністю держави. В тому числі — і в Ковельському районі. Невже це незрозуміло?

Волинська область.

Чи нагодує фермер народ у неправовій державі?

Першими днями існування України як незалежної держави було схвалено Закон України «Про пріоритетність розвитку села і агропромислового комплексу в народному господарстві». Він створив юридичне середовище для прийняття нових законів щодо сільськогосподарського виробництва. Статтею 25 передбачено, що положення цього Закону є обов'язковими під час розробки і ухвалення інших законодавчих і нормативних актів. Положення частини 3 ст. 19 Закону прямо вказує на звільнення новоутворених фермерських господарств від усіх податків (як прямих, так і посередніх) принаймні на три роки.

Колишні керівники аграрних комісій парламенту СУХИЙ і покійний ЧЕПУРНИЙ, не називаючи себе демократами, зуміли переконати парламент в необхідності схвалення цього демократичного закону, згодом так спотвореного «демократами» в уряді. Вони розуміли, що, коли у колгоспів і радгоспів за рахунок інерційної маси є можливість вистояти рік, два, три і не купувати наддорогу техніку або до одержання еквівалентного прибутку за свою продукцію, або до зниження цін промисловістю на свої товари, то позбавлений податкових пільг фермер од самого початку поставлений в умови, що призводять до самоліквідації і банкрутства.

Мало того, що чимало законів України недосконалі, не обраховано їхній стратегічний вплив на економіку України, то ще й ті, що діють, органи виконавчої влади часто-густо не виконують, тим самим знижуючи міжнародний авторитет України. Таємні юридичні «міни» протидії законів Конституції і один одному призводять до того, що виконавча влада, прагнучи будь-якими засобами вижити, погіршує економічну ситуацію загалом по країні й часом вдається навіть до невиконання законів, їх перекручення.

У Законі України «Про селянське (фермерське) господарство» частиною першою статті 27 «Оподаткування прибутку селянського господарства» встановлено оподаткування прибутку фермерського господарства в розмірі й порядку, встановленому законодавством для сільськогосподарських підприємств. Частиною 2 цієї статті законодавець звільнює фермерські господарства від усього оподаткування (системи оподаткування) на термін не менш як три роки, тобто виконує положення ст. 25 Закону України «Про пріоритетність соціального розвитку села і агропромислового комплексу в народному господарстві» шляхом перенесення пільг, зазначених частиною 3 ст. 19 цього Закону на другий законодавчий акт — Закон України «Про селянське (фермерське) господарство». Раніше до цієї ж 27 статті було внесено пільги щодо прибуткового податку осіб, які працюють у фермерському господарстві.

А от податкова інспекція розглядає і тлумачить положення частини 2 ст. 27 «Про селянське (фермерське) господарство» як законодавчі пільги тільки щодо оподаткування з прибутку, бо, мовляв, законодавець вставив пільги для новостворених фермерських господарств у статтю закону з назвою про оподаткування з прибутку. А пільги щодо посередніх податків — ПДВ і акцизного збору — тлумачить так, що нібито їх можуть надавати тільки на товари і послуги, а не на суб'єкт оподаткування. Але ж оподаткування з прибутку нині не стягують, а діють законодавство щодо податку на доход і практика застосування пільг законодавцем на адресу конкретних суб'єктів, а, отже, тлумачення закону законодавцем не скасовані, — кажуть фермери.

(Закінчення на 8-й стор.).

Олександр КІНДРАТОВИЧ

ЛІЦЕЙ ЧЕКАЄ ДОПОМОГИ

Термін «ліцей», так само, як і «гімназія» чи оповиті романтикою минулого слова «магістр», «бакалавр» знову повертаються до нашого лексикону. За всіх негараздів перехідного періоду вони відображають реалії сьогодення, нові відтінки в освітянській палітрі молодої держави. Усього два роки існує на Харківському масиві, одному з найбільших (300 тисяч жителів) мікрорайонів Києва, український національний ліцей «Наукова зміна». А вже зажив доброї популярності. Знають про нього і в республіці, і в ближньому та далекому зарубіжжі, зокрема в Польщі, Швеції. Хоча становлення й утвердження молодого навчального закладу не позбавлене багатьох проблем, пов'язаних, зокрема, з кризовим станом нашої економіки. І все ж таки не можна відкидати й суб'єктивних чинників, як вважає директор ліцею Марія Анатоліївна ЛИСЕНКО.

— Що ви маєте на увазі?

— Насамперед дотримання слова й відповідальність з боку засновників ліцею. А ними, крім Харківського районного відділу освіти, є фонд «Наукова зміна» Академії наук України, виробниче об'єднання «Київдерев», інші організації, за підтримки яких і виник наш навчальний заклад. На жаль, сьогодні ми не відчуваємо з їхнього боку тієї допомоги, яка сприяла б повноцінній реалізації навчальної програми.

— Зважаючи на те, що ліцей платний, за яким принципом добираються учні середніх шкіл для навчання у вашому певною мірою елітному закладі, чи не переважає у такому конкурсі фінансова спроможність батьків?

— Хочу відразу ж виправити помилку у вашому запитанні: ліцей не платний. Ми фінансуємося з бюджету, як і всі загальноосвітні школи. А батьківські внески, які передбачені нашим статусом, є лише додатковим джерелом фінансування. А щодо «елітарності», то її визначають самі учні — їхній розум, кмітливість, допитливість і головне — бажання вчитися, поглиблювати свої знання. Відбираємо до ліцею, звичайно ж, на підставі батьківських заяв, насамперед за рівнем знань. Вступаючи на філологічне відділення, учні складають екзамен з української мови. І пишуть не диктант (ми відмовилися від такої форми перевірки знань), а самостійну творчу роботу, яка дає можливість глибше і всебічніше виявити інтелект майбутнього ліцеїста. Економісти складають екзамен з математики. Для обох відділень обов'язкові також іспит з іноземної мови і психологічне тестування. Як бачите, батьківський гаманець тут ні до чого. Сьогодні в ліцеї вчаться 180 учнів, які самі пройшли досить вимогливий відбір.

— Чим же відрізняються ваші навчальні плани, програми від шкільних, що нового здобувають учні в стінах ліцею?

— Усе залежить від спеціалізації. На економічному відділенні, скажімо, ліцеїсти понад загальноосвітній мінімум оволодівають знаннями з організації сучасного виробництва, маркетингу, менеджменту, вчаться працювати з комп'ютерами. З цією метою ми уклали угоду з Київським економічним університетом, викладачі якого ведуть в ліцеї відповідні спецкурси за авторськими програмами. Те саме стосується й філологічного відділення, де за спеціальними програмами вивчають мовознавство, історію культури України, історію мистецтва, світову літературу. До викладання цих дисциплін залучаємо науковців, мистецтвознавців, письменників, які проводять і лекційні, і практичні заняття. У нас — рейтингова система перевірки знань. Учні, які мають найвищий рейтинг з успішності, наукової роботи, отримують стипендію в розмірі 300 тис.крб. Та найістотніше в тому, що рейтинг стимулює потяг до знань, наукове мислення ліцеїстів, розширює їх кругозір. Не випадково наші учні займають призові місця на районних, міських і навіть державних олімпіадах з фахових дисциплін.

— Наскільки мені відомо, ліцей «Наукова зміна» здобув досить високий міжнародний рейтинг.

— Торік до нас приїздили викладачі коледжу зі Швеції. Їх особливо зацікавили наші програми з математики, світової літератури. Без перебільшення скажу, вони були вражені високим рівнем викладання. Нещодавно мені з групою викладачів теж довелося побувати у Швеції. І аж там повною мірою зрозуміла причину особливого інтересу зарубіжних колег до нашої системи навчання. У них немає таких досконалих програм, як у нас. Рівень, наприклад, математичних знань учнів коледжу набагато нижчий від того, який досягається в нашому ліцеї.

— Виходить, і в нас є чого повчитися.

— Поза всяким сумнівом. В Україні чудова система освіти. Біда в тому, що ми бідні. Відсутність коштів, відповідної матеріальної бази, сучасного навчального приладдя, звичайно ж, знижує ефективність реалізації наших програм. Наш ліцей навіть приміщення свого не має. Тулимося на правах бідних родичів у восьми кімнатах 302-ї школи. Вчителям ніде зібратися, не кажучи вже про відповідно обладнані кабінети для фахового навчання ліцеїстів. Щоправда, в нашому мікрорайоні ведеться будівництво навчального корпусу ліцею. Однак темпи робіт настільки низькі (то будівельних матеріалів бракує, то фінансування затримується), що сподіватися на своєчасне їхнє завершення не доводиться. Гадаю, властi міста і особливо керівники місцевої адміністрації, мусили б зрозуміти, що це не тільки єдиний ліцей у районі, а й навчальний заклад, у якому закладаються основи фахових знань для економічного й духовного відродження України.

— І все ж таки ви не втрачаєте оптимізму...

— Не втрачаю, бо переконана: робимо потрібну для майбутнього України справу. Попри всі негаразди, з нового навчального року плануємо відкрити ще одне відділення ліцею — математичне, а філологічний курс буде реорганізовано в гуманітарний. Отже, набираємо три восьмих класи, учні яких, сподіваюся, продовжать ті добрі традиції оволодіння знаннями, я вже починають складатися в ліцеї.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Аномалії

Чи нагодує фермер народ у неправовій державі?

(Початок на 7-й стор.).

В Мінфіні й Головний податковій інспекції так вільно тлумачать закони, що вони втрачають здоровий глузд. І постає питання: «Нащо Україні законодавча влада, коли є чиновники? Адже в аргументах Головної податкової інспекції ані слова немає щодо положення Закону «Про пріоритетність соціального розвитку села і агропромислового комплексу в народному господарстві».

Проаналізувавши уважно документи Головної податкової інспекції, ми дійшли висновку, що вона, як і раніше, не керується у своїй діяльності законодавством України, а тлумачить закони, на що права не має.

Чому ж сваволять чиновники? Та тому, що некваліфіковано прагнуть виконати податкове законодавство, сприймаючи його без довколишнього юридичного середовища і взаємозв'язку з іншими законодавчими актами, які пройшли сувору рецензію фахівців з права.

В інструкціях Головної податкової інспекції і «роз'яснювальних» листах Мінфіну немає дослідження мотивів законодавця, його підстав і мети в частині застосування пільг з оподаткування. А інспекція, на підтвердження свого бачення законів, наводить докази, що є наслідками мотивів і підстав законодавця. Причину огортають таємницею. У результаті розриву причинно-наслідкового зв'язку в читанні законів створюється ситуація не роз'яснення щодо застосування законів, а їх однобічного тлумачення.

Гадаєте, Мінфін не розуміє, що фермерство України — це сходинка в еволюції сільськогосподарського виробництва? Гадаєте, не зрозумілий зміст наданих законодавцем пільг фермерам? Та ні. Адже коли не мати цих пільг і ніяких коштів для товарного виробництва сільгосппродукції (що залишилися у колгоспів-радгоспів), фермерство буде мертвонародженою дитиною від зачаття ринкових відносин на селі.

Всім все зрозуміло, але інтереси влади чиновників — на боці вакханалії і навмисного безладу в українському законодавстві. Вірус, що загрожує знищенням Української незалежної держави, впроваджений через посередництво неконкретних законів, напівстиковки їх з Конституцією, виявляє себе в кожній українській оселі, заганяючи її господарів в глухий кут злиденності.

Чи нагодує фермер України свій народ? Питання некоректне, бо в українському законодавстві взагалі немає поняття «фермер», а є селянське (фермерське) господарство. (Хай маленький родинний, але ж — колектив). Чи нагодують селянські господарства свою країну? Питання некоректне, бо українське законодавство надало фермерам тільки 7 відсотків напівпридатних сільськогосподарських угідь, що не можуть прогодувати ці селянські землі.

Але ж земля — надбання всього народу, а не власність 1/5 громадян України, які мешкають на селі, як це передбачено чинним законом. Усім давно зрозуміло, чому «законодавці» «подарували» землю колгоспникам у колективну власність. Коли б кожний громадянин мав земельний сертифікат, який дорівнює вартості середньої ціни землі на його частку, утворився б ринок землі, чого не хотіли допустити чиновники.

Нормальний земельний закон має передбачати санкції за погане користування землею власником, але не зупиняти її приватизування.

Ось чому фермерські господарства Дніпропетровщини цілком згодні з доказами нового парламенту про перенесення виборів Президента до визначення державного устрою України, функцій різних гілок влади, пріоритетів у законодавстві, до виправлення законів, що суперечать один одному і до прийняття Конституції України.

Народ має визначитися, за яку владу голосувати і який потрібен Президент. Інакше на Україну чекає повний розпад, що вже позначився пухлиною кримської проблеми.

Михайло САЄНКО,
голова обласної асоціації фермерів.

Віктор ШЕВЧЕНКО, фермер.

Олександр БІЛИК

«Фото Олександра КРЕМКА»

Нещодавно Президент України Леонід Кравчук підписав Указ про присвоєння почесного звання «Заслужений журналіст України» групі працівників газет, телебачення та радіо. Серед відзначених і наш постійний автор, фотокореспондент Укрінформу по Миколаївській, Херсонській та Одеській областях Олександр Кремко.

Сан Санич, як його називають у Миколаєві, прийшов у фотожурналістику тридцять років тому. Тричі він приносив свій перший знімок до багатотиражної газети «Трибуна рабочего», що виходить на Чорноморському суднобудівному заводі. Йому відмовляли, він переробляв і знову пропонував. Надрукували... А згодом Олександра Кремка запросили до обласної молодіжної газети, потім — до Укрінформу. Він знімав...

Написавши ці слова, я замислився. Кремко знімав і знімає все і всіх, тому будь-який перелік об'єктів і його героїв буде неповний, він не просто фотографує, а намагається помітити головне в характері героя знімку, передати його радощі й турботи. Це вдається лише фотомайстрам. До свого 50-річного ювілею Олександр Олександрович Кремко став Майстром своєї справи, людиною, авторитетною серед професіоналів, відомим читачам України. Адже його знімки часто з'являються у всіх газетах країни.

Легкий на підйом, фотожурналіст встигає з першим комбайном вийти на жнива, побувати на морських випробуваннях бойових кораблів, які будуються у Миколаєві, познайомитися з цікавими людьми. Та й навіщо слова: подивіться на знімки Кремка, пірніть у світ подій і героїв одного з Майстрів фотожурналістики України.

Нових знахідок і успіхів тобі, Сан Саничу!

По країнах і континентах

Комуни «Дітей Божих»

Федеральний суд Аргентини прийняв рішення поновити провадження у справі щодо керівників релігійної секти «Діти Божі». Наприкінці минулого року їх було звільнено з-під варти провінціальним судом Буенос-Айреса. Проте, враховуючи небезпечний характер діяльності секти, вища судова інстанція визнала за обгрунтоване переглянути ухвалений раніше виправдувальний вирок її лідерам.

У вересні минулого року аргентинська поліція провела операцію з визволення дітей і підлітків, яких за допомогою обману й погроз протягом кількох років утримували члени секти, що має відділення по всьому світу. Поліцейські підрозділи обшукали понад 10 філій секти — так званих «комун» — у передмістях Буенос-Айреса і заарештували її керівників. Більш як 400 малолітніх невільників було відправлено до медичних закладів на обстеження, зокрема, для визначення психічного стану.

«Жорстокі звичаї»

Така найм'якша з можливих оцінок дикого вчинку такого собі Зюїнь Нгок Тяу з південнов'єтнамської провінції Баря-Вунгтау. Запідозривши своїх трьох малолітніх дітей у крадіжці в нього грошей, він облив нещасних бензином і підпалив. Діти в тяжкому стані потрапили до лікарні, а сам злочинець утік і перебуває в розшуку. Сума гаданої пропажі — 7 тисяч донгів (близько 70 центів).

У Кот-д'Івуарі стали менше їсти і скромніше вдягатися

Заощаджувати на всьому — такий нині головний життєвий принцип «середнього» мешканця Кот-д'Івуару після девальвації франка країн колишньої Французької Африки (КФА), що відбулася на початку року.

«Натомість хліба — корж із маніоки, замість костюма — футболка з шортами. М'ясо — це розкіш, перекусити можна й кокосом, щастя, пальми зустрічаються повсюди. І навіщо розорятися на автобусний квиток, коли прогулянка значно корисніша для здоров'я?». Приблизно так зараз міркує багато іваурійців, які ще зовсім недавно були серед африканців, котрі найбільше процвітали.

А тепер, після проведеної за рекомендаціями міжнародних фінансових інститутів девальвації досить стійкої у минулому валюти 14 країн Африки, що входять до зони франка, громадянам Кот-д'Івуару доводиться дедалі частіше затягувати пояси. Віднині «рядовий» іваріє́ць не раз подумає, перш ніж «викинути» тисячу-другу франків КФА на якусь дурничку, або влаштувати дружню вечірку чи провести вихідні на узбережжі океану.

Безбожників мало, проте з мораллю — проблеми

Безбожників в Америці мало, проте моральний вплив релігії на суспільство слабшає. Про це свідчить опитування громадської думки, проведене інститутом Геллапа та єдиною в США громадською щотижневою газетою «Ю-Ес-Ей тудей». 59 відсотків опитаних американців заявили, що релігія відіграє «дуже важливу» роль у їхньому житті, 29 відсотків — що вона відіграє «деяку» роль і лише 11 відсотків опитаних сказали, що вона не відіграє «жодної» ролі. 64 відсотки учасників опитування знаходять в релігії відповіді на «всі або на більшість» життєвих проблем, що їх хвилюють, і тільки 20 відсотків дотримуються думки, що релігія «застаріла». В той же час 69 відсотків опитаних американців висловили думку, що релігія «втрачає вплив» у суспільстві.

Скандали

ХТО ПРИВ'ЯЗАВ КОБИЛУ ДО БІЛОГО ДОМУ?

У Білла і Хіллари Клінтонів — серйозні неприємності. Причому настільки, що справами «першої пари» Сполучених Штатів ладний зайнятися конгрес. Як і личить справжнім американцям, господарі Білого дому тримаються оптимістично, доводячи, разом з цим, що «справу» вигадали їхні політичні недоброзичливці. На одній з недавніх нарад у Білому домі Б. Клінтон навіть процитував жартівливого дитячого віршика, яким він свого часу розважав маленьку доньку: «Стояв я раз біля воріт і почувався мило. Аж раптом ззаду хтось підкрався і прив'язав кобилу».

Дотримуватися принципу «кіп смайлінг», «усміхайся будь-що», навіть коли до тебе причеплено звинувачення, — то поведінка, гідна заздрості. Тим більш, коли ці звинувачення стосуються чи не найсвятішого у житті американців: грошових відносин.

А справа полягає саме у них. З січня поточного року спеціальний прокурор Р. Фіск проводить розслідування повідомлень щодо протизаконної фінансової діяльності глави американської адміністрації. Створено також Велике журі присяжних, яке займатиметься цією ж справою. Йдеться про діяльність страхової компанії «Медісон геренті сейвінгс енд лоун», яка діяла у штаті Арканзас, коли його губернатором був Б. Клінтон. Компанія збанкрутіла, і її крах обійшовся платникам податків майже у 50 мільйонів доларів. Безпосереднього відношення до діяльності «Медісон» нинішній Президент не мав, однак її власник Дж. Макдугалл разом із дружиною, а також Б. Клінтон (теж із дружиною) були співвласниками іншої американської фірми — «Уайтуотер девелопмент», яка торгувала нерухомістю. За публікаціями, які з'явилися наприкінці минулого року у пресі США, частину грошей із збиткової «Медісон» незаконно перекинули до «Уайтуотер». Іншу частину фінансових фондів тієї ж «Медісон» начебто спрямовували на оплату виборчих кампаній кількох арканзаських політиків, зокрема губернатора штату. Згодом конгресмен-республіканець Дж. Ліч, провідний критик від своєї партії в цій справі, конкретизував звинувачення, заявивши, що проект «Уайтуотер» використовувався для того, щоб «зняти вершки» з гарантованих федеральними властями депозитних коштів збанкрутілої «Медісон».

Президент, у свою чергу, заявляє, що, по-перше, ніяких «перекидань» фондів не було, а, по-друге, співволодіючи фірмою «Уайтуотер», він лише втратив гроші, оскільки вона приносила самі тільки збитки.

Більше того, розслідування історії з «Уайтуотер» було розпочато саме з ініціативи Б. Клінтона. Так робить людина, якій нема чого боятися, коли інші почнуть копирсатися в її справах.

Це — з одного боку. А з другого? Ще минулого року фірма «Резолюшн траст компані» (РТК), що діє під контролем конгресу, розслідувала справу Дж. Макдугалла («Медісон») і в резюме, переданому до міністерства юстиції з метою можливого карного переслідування, згадала і Клінтонів — як імовірних учасників цієї справи, котрі, не виключено, діяли несвідомо. Певний час вердикт РТК пролежав у надрах вашингтонських відомств, аж поки про нього не пронюхала преса...

Якщо ж приплюсувати до сказаного і той факт (досі не доведений, але інкримінований Клінтонам), що вони ще й недоплачували федеральній скарбниці податків від діяльності ланцюжка «Медісон» — «Уайтуотер», то масштаб скандалу, який розгорівся, дедалі ширшає.

Клінтони відбиваються. Нещодавно вони — з власної волі — опублікували свої податкові декларації за шістнадцять років; сам Президент пояснив, що він зменшив суму своїх тодішніх податків на два десятки тисяч доларів, аби придбати матері літній будиночок (усе, пов'язане з житловим будівництвом, підлягає пільговому оподаткуванню); Білий дім вважає своєю заслугою, що він подав на розгляд Великого журі близько тисячі сторінок документів, які мають відношення до «Уайтуотер».

Проте існує ще один аспект проблеми. Йому присвячена злива публікацій в американській пресі, заяви політичних опонентів Президента, результати розслідування правоохоронних органів. Йдеться про численні (ще не доведені) звинувачення на адресу апарату Білого дому в намаганнях унеможливити розслідування, причому методами, які порядними не вважаються.

...У липні минулого року покінчив самогубством В. Фостер, заступник начальника юридичного відділу Білого дому і, мабуть, найближча до президентської пари людина. Він був її юридичним консультантом, знав будь-які секрети, включаючи все щодо фірми «Уайтуотер». Офіційну версію оскаржили деякі засоби масової інформації (у руках загиблого не було зброї, його поза не відповідала «стандартному» положенню самогубця та ін.). І хоча інші газети й телестанції підтримали охоронців порядку, все ж таки в умах обивателів «щось залишилося».

При чому Фостер до «Уайтуотер»? При тому, зокрема, що Білий дім у грудні минулого року змушений був визнати, що високопоставлені співробітники Б. Клінтона таємно вилучили з кабінету небіжчика теки з документами, і зробили це нагально — лише через кілька годин після його смерті. До речі, той самий Білий дім протягом шести місяців виступав із спростуванням цього факту і врешті-решт визнав його лише під тиском свідків. Вилучені досьє стосувалися... фірми «Уайтуотер». Оскільки досьє «зникли», то, звичайно, вони не були долучені до офіційного опису документів В. Фостера, складеного для слідчих апаратом Президента. «Що б не приховував Білий дім, це має бути щось радіоактивне», — констатує газета «Лос-Анджелес таймс».

Загиблим юрисконсультом справа не обмежилася. В одному з квітневих номерів журналу «Тайм» уміщено добірку матеріалів, які аналізують поведінку співробітників Білого дому щодо розслідування у рамках РТК, про яке йшлося вище. Чи справді найближчі помічники Президента намагалися усунути від цього розслідування юриста Дж. Стівенса, який його очолював, і з цією метою тиснули на відповідні відомства? Коли потяглася ця ниточка, з'ясувалося, що подібний тиск (його факт ще ані доведений, ані спростований) чинився і всередині самої РТК, причому начебто існують магнітофонні записи відповідних розмов.

Плівки, плівки... Вони поставили хрест на кар'єрі Р. Ніксона і тепер через їх наявність (?) справа «Уайтуотер» вже перехрещена газетами на «Уайтуотергейт». Але суть не у в'їдливих газетних заголовках. Якщо Р. Фіск з'ясує, що факти тиску з боку Білого дому справді мали місце, то він (на основі вердикту Великого журі присяжних) може пред'явити звинувачення у злочині, що карається п'ятьма роками тюрми.

Не встигли згуститися над Білим домом хмари звинувачень в афері «Медісон» — «Уайтуотер» та у намаганнях перешкодити слідству, як з'явилися повідомлення про те, що «не все чисто» у справах Хіллари Клінтон, яка, будучи «першою леді» Арканзасу, активно займалася торговельними операціями, в результаті чого за один рік заробила близько ста тисяч доларів...

Звичайно, цей «фактаж», хоч він і не має під собою (поки що, принаймні) юридичного грунту, — справжній подарунок для опонентів Б.Клінтона з табору республіканців. Адже чи може бути «кращий» компромат, аніж приховування прибутків і тиск на правоохоронні органи? До речі, республіканці прагнуть якомога ширше розтиражувати цей компромат, винісши його на міжнародну арену. Зокрема, сценарій цілеспрямованого цькування Президента, зауважує газета «Вашингтон пост», вкотре був розіграний і в ті дні, коли до США приїхав Президент України: «Л. Кравчук виконував роль пасивного спостерігача, коли на Клінтона сипався град запитань у справі «Уайтуотер».

Президент, у свою чергу, звинувачує опонентів у тому, що вони намагаються відвертати увагу пересічного американця від набагато серйозніших питань, зокрема таких, як охорона здоров'я і злочинність. «Замість того, щоб повести чесну політичну дискусію, — заявив Б.Клінтон, — республіканська партія просто повстає проти усього і заявляє: ні,ні,ні...»

Проте є й інші точки зору. Ось яку висловлює журнал «Ю.С. ньюс енд уорлд ріпорт»: «Досі відомі гріхи клінтонівців уявляються набагато менш серйозними, ніж гріхи ери Ніксона і Рейгана (тобто, часи владарювання республіканців. — В.С.). Ніхто з них не підкладав незаконних підслухувальних пристроїв і не продавав зброї терористам. Але ясно одне: Білл Клінтон, його дружина і його підручні не просто жертви людожерської природи Вашингтона, як вони говорять. Вони самі прив'язали до себе цю кобилу. Ніхто інший цього не робив».

Де в цій історії правда, а де брехня — хто знає...

Володимир САВЦОВ, «Голос України»

Ганна РОМАНЦОВА, «Голос України»

Шлях до «Гранд-опера» починається у Києві

Як ми вже повідомляли, з 16 по 23 червня 1994 року в Києві на сцені Національної опери відбудеться І Міжнародний конкурс балету імені Сержа Лифаря. Засновники — Головне управління культури Київської держадміністрації, Асоціація діячів хореографічного мистецтва України, Всеукраїнська музична спілка, Національна опера України, культурно-комерційний центр «Київ», фірма «Інтербалет» — запевняють, що конкурс посяде почесне місце серед найпрестижніших балетних конкурсів світу.

І, що найголовніше, поверне Києву, разом з ім'ям його уродженця Сергія Лихваря, визнання тутешньої хореографічної традиції. Адже що не зірка у світовому танцювальному мистецтві — все кияни: Вацлав Ніжинський, Серж Лифар, Михайло Мордкін, Павло Вірський. Ось і у журі нинішнього конкурсу запрошена Галина Самсова — артистичний директор і балетмейстер Шотландського королівського балету, чий творчий шлях починався у Києві.

Міжнародну «суддівську команду» за участю видатних артистів балету, хореографів та педагогів Франції, Німеччини, Росії, Білорусі, Англії, США, Канади, Японії очолить президент Міжнародної асоціації діячів хореографії та Всесвітнього комітету танцю ЮНЕСКО, професор Юрій Григорович.

Як повідомлялося на прес-конференції, що відбулася днями у Головному управлінні культури, конкурс пройде у три тури. Вік учасників обмежено: 14—28 років — для танцівників і 35 років для хореографів.

Сподіватимемось, конкурс відкриє нові зірки. Адже на участь у ньому дали згоду молоді виконавці та хореографи з 20 країн світу.

До речі, вступні внески для учасників просто символічні — 30 $ США для іноземців, 30000 російських рублів для гостей з «близького зарубіжжя» і 300000 купонів для українських шукачів щастя.

Кращий виконавець разом з «Гран-прі» імені Сержа Лифаря та золотою медаллю отримає 2500 $ США. За світовими мірками негусто. Але врахуйте курс престижу! (Конкурс уже занесено до реєстру Всесвітньої Ради танцю ЮНЕСКО).

Панове спонсори і просто товстосуми! Така нагода створити рекламу може не повторитись! Телефонуйте: (044) 224-85-71, факс (044) 224-69-58.

Григорій ГРИНЬ, «Голос України»

Танцюємо, як в Індії

Перший Всеукраїнський фестиваль індійського танцю відбувся у Полтаві. Чому саме тут? А тому, що полтавський центр українсько-індійської дружби «Шанті», його керівник Світлана Грицай зуміли перебороти усі організаційні труднощі, матеріальні нестатки і зібрати на свято справжніх шанувальників індійського танцю і пісні. У творчому змаганні, час якого випав на день народження великого індійського поета Рабіндраната Тагора, взяли участь творчі колективи з Києва, Харкова, Мелітополя, Донецька. У складі журі — представники посольства Індії в Україні. Колективи-переможці, а також окремі танцюристи отримали дипломи та призи, подарунки від індійських гостей. А сам фестиваль засвідчив наміри розширювати і зміцнювати дружбу між двома народами.

Полтавська область.

Віталій ЖЕЖЕРА, «Голос України»

БІЛОЧКА В КОЛЕСІ

Одразу зауважу, що слово «білочка» вжито тут не в тому значенні, в якому його люблять уживати інтелігентні алкоголіки і мистецька богема, для якої це поняття означає своєрідний творчий екстаз і всякі сюрреалістично-похмільні штучки.

Ні, в даному разі Білочка — у чистому, майже дитячому значенні, ота сама, що у Пушкіна «за морем живет да орешки все грызет, а орешки непростые... ядра — чистый изумруд, слуги белку стерегут...»

Отже, колесо — це театр-кафе «Колесо», що на Андріївському узвозі в Києві.

А Білочка — Іра Кліщевська, художній керівник і засновник «Колеса», маленька, спритна, енергійна, одночасно схожа і на білку, і на сам горіх з «ізумрудом», перепрошую за пишномовність, але все це не дуже далеко від істини.

Після закінчення театрального інституту Кліщевська кілька сезонів помоталась по провінції, а потім узяла та й створила «Колесо». Це було рівно шість літ тому, в ніч з 28 на 29 травня.

Що воно таке — цей театрик? Узагалі «кафе-театр» — поняття французьке, але — тільки поняття, а вся екзотика тут — наша, подільська, київська, це колишня комуналка переобладнована, де столики і кафе — окремо, а сцена — таки окремо, але не дуже окремо, а так — аби лиш не переплутати одне з другим. Часто буває, що вечір починається за столиками бардівським концертом, а закінчується виставою на другому поверсі.

І тут ось що обов'язково хочеться відзначити. Не секрет, що серед нашого брата є люди, і таких немало, котрі... соромляться ходити до театру. Як правило, це люди, душа яких від природи тяжіє до культури, але вони побоюються, що театр вимагатиме від них чогось особливого, якоїсь високолобості, на яку вони — як усі нормальні люди — нездатні. От вони й не ходять.

«Колесо» — саме для таких!

Цей театрик вмить позбавляє тебе комплексу меншовартості, тут ти можеш бути таким, як ти є, і одночасно рівним усім, хто є навколо. А навколо — небагато, у театрику всього 60 місць, якраз для хорошої теплої компанії.

Недарма ж у «Колеса» сформувалася постійна публіка, та, що її театр буквально впізнає в обличчя, і публіка ця молода, якраз той контингент, який не дуже спішить до театру, як його не умовляють.

Лиш не подумайте, що оцей демократизм «Колеса» є чимось таким уже примітивним. Коли на Поділ, до Івана Миколайовича Салія, приїздять у гості які-небудь важливі французи, ви знаєте, куди він їх веде увечері? Саме сюди, у «Колесо», і французи залюбки дивляться тут виставу «Українські вечорниці», і їдять разом з акторами вареники, і навіть намагаються танцювати гопака — наскільки це можливо у такій тісноті.

Недавно колектив «Колеса» найняв собі вчительку французької мови, і всі потроху вчаться. Про всяк випадок. Та й узагалі — серед десяти вистав тутешнього репертуару кілька мають явно паризьке походження...

Актори «Колеса» заслуговують окремої історії. Здається, для них назва театру — більш ніж символічна. Незважаючи на молодість, більшість із них шукала щастя не на одній сцені. Київський театрал, що стежив за студійним рухом останніх років, знайде тут не одного доброго знайомого, ветерана численних столичних, вдалих і не дуже, театральних експериментів. Наприклад: Саша Бирюков, Галя Зражевська, Олег Липинець, Віра Щуревська, Дмитро Лялько, Валя Бойко, Саша Фуртас, Олена Кривда, Володя Андреєв, Стас Колокольников...

...Святкування дня народження «Колеса» відбудеться в ніч із сьогодні на завтра. Почнуть пізно, майже опівночі. Причина прозаїчна: бояться стати жертвою власної популярності. Якщо почнуть надто рано, малесенький зал просто не вмістить охочої публіки. Отож, дочекаються півночі — тоді є гарантія, що прийдуть лиш ті, хто просто не зможе не прийти.

На знімку Сергія Ковальчука Ірина Кліщевська.

Богословська академія запрошує слухачів

З нового навчального року у Львові відновить свою роботу Богословська академія. Так-так, ідеться саме про відновлення. Адже з 1928 до 1944 року львівська Богословська академія була найпрестижнішим навчальним закладом в Україні. Розташовувалася вона у корпусах військової та географічної кафедр держуніверситету.

А нині роботу створеної за клопотанням глави Української греко-католицької церкви Мирослава Івана Любачівського комісії щодо відродження вузу завершено.

Починаючи з вересня, студенти здобуватимуть тут протягом п'яти років філософську і богословську освіту. Буде створено чотири факультети: богослов'я, церковного права, філософії та історії. При вузі працюватиме Інститут історії церкви, Інститут канонічного права, а також Інститут подружжя та родини.

Що ж до навчальної програми, студенти опановуватимуть спадщину східного християнства і трьох його основ: Святого письма, писання отців церкви і літургії. За інтенсивним курсом викладатиметься англійська, грецька, латинська і єврейська мови.

Днями оголошено умови прийому до академії. До вступу допускатимуться як члени чернечих спільнот, так і миряни (незалежно від статі). Обов'язкова вимога до абітурієнтів — повна середня освіта. Цікаво, що в одному з пунктів зазначається: списування, користування шпаргалками, як і будь-яка інша неетична поведінка, стануть причиною автоматичного виключення з конкурсу. Божі люди — і поводитися мають по-божому.

За інформацією прес-бюро Львівської Архиепархії УГКЦ.

Людмила ГРАЧ, «Голос України»

Клоуни смішать — бізнесмени платять

Святом дитячого сміху став концерт популярного театру клоунади «Мімікричі» (художній керівник В. Крюков), влаштований у Палаці культури «Україна» для п'ятьох тисяч дітей-чорнобильців, вихованців шкіл-інтернатів та дітей із багатодітних сімей. На їхню превелику радість, вони були не лише глядачами, а й учасниками. Благодійному дійству передувало його офіційне відкриття, на якому представник Президента у Ватутінському районі Києва Анатолій Мокроусов подякував спонсорам за підтримку. Серед них Українська фінансова група з її лідером — народним депутатом В. Бабичем, фірми «Онікс-центр», «Афгані», «Сам-трейд», фонд «Ренесанс». Цей концерт, організатор якого Головне управління культури Києва, — один із культурних заходів, присвячених Дню захисту дітей. І тому голова організації «Діти Чорнобиля» Ватутінського району Лариса Лебедєва, вручаючи артистам квіти і святковий торт, висловила надію, що на нових подібних святах київські бізнесмени знову не стоятимуть осторонь.

ЯРМАРОК КАРТИН

Тридцять недержавних картинних галерей з Києва та інших міст України, з Нью-Йорка стали учасниками першого художнього ярмарку. 26 травня він урочисто відкрився у центрі «Український дім». Віднині ця творча акція має репрезентувати найцікавіші явища в українському сучасному образотворчому мистецтві, буде щорічним оглядом його досягнень.

Директор центру Лариса Хоролець, організатори ярмарку відзначали на вернісажі, що мета подібної акції, яка зробить мистецьке життя столиці України цікавішим, багатшим, — стимулювати український художній ринок, скоротити шлях мистецьких творів до вітчизняного глядача й покупця. Ідею проведення ярмарку підтримали Міністерство культури України, Головне управління культури Київської держадміністрації. А організаторами виступили галереї «Артінформ», «Гончарі», «Триптих».

А яка ярмарка без сюрпризу! На цей раз глядачам було запропоноване цікаве видовище — художню виставку «Простір культурної революції». Планується проведення презентацій галерей-учасниць, своєрідного «круглого столу», присвяченого стану та перспективам розвитку сучасного образотворчого мистецтва України.

Євген ПАРІЙСЬКИЙ, кор. Укрінформу.

МАЗЕПА — НАШ ЗЕМЛЯК

Центр колишньої Гетьманщини —нинішня Чернігівщина. Минула слава і трагічні дні. Прапори вільнолюбства і гіркотний дим попелищ. Все переплелося в цьому прадавньому краї. Як на полотні Володимира Зінченка «Дерево життя», яке висить у кабінеті представника Президента у Чернігівській області. Господар кабінету Валентин Мельничук пояснив: «Це взагалі філософський твір. Знаєте, як реставратор працює: шар за шаром знімає пізніші напраціювання, зафарбування і стає раптом свідком духу іншої доби. Ось і тут так. Бачимо на картині дохристиянське минуле, дерев'яних ідолів. Тоді — перших християн. Ще далі — боротьбу русичів проти завойовників-ординців. А ось у куточку два козаки сумні — один з запаленою поминальною свічкою, а другий з двома яблуками — підгнилим і свіжо-золотавим. Гетьманці ніби до нас звертаються зі своєю думою: втрачено незалежність України. Невже віковічні прагнення нашого народу повинні, як оте підгниле яблуко, перетворитися у прах, а не сяяти золотом свіжості, міцності?» Про це, а також Івана Мазепу у переддень його 350-річчя наш кореспондент розмовляє з главою обладміністрації Валентином МЕЛЬНИЧУКОМ.

— Іван Степанович Мазепа — дискусійна політична постать у нашій українській історії. Чого лукавити — не раз бував у Батурині і переконувався: навіть там багато хто ще й досі вважає його «ізмєннікомь», незадоволено сприймає приходи паломників до святих гетьманських місць. І ось 28—29 травня вперше гетьманові буде складено шану на державному рівні. Які думки з цього приводу має представник Президента в області?

— Я, як мовиться, людина свого часу і, зрозуміло, вивчав історію за підручниками, в яких Мазепі відводилося місце лише як зрадникові українського народу. Тому, звичайно, не маючи жодної іншої альтернативної інформації, не міг і подумати-припустити про цю особистість щось інакше, ніж осудно та однобічно. Вже будучи главою обладміністрації, я не раз приїжджав у справах до Батурина. Природно, цікавився не тільки життям будівельників, працівників льонозаводу, колгоспу, намагався викроїти якийсь час і для зустрічей з місцевими краєзнавцями, науковими співробітниками краєзнавчого музею. Але, не приховую це ні від кого, коли дізнався, що Олександр Меншиков 2 листопада 1708 року вирізав близько 15 тисяч батуринців, то це мене потрясло. Як? Чому так сталося? Хто винен у цьому злодіянні? Мазепа?

З'ясовується, ні. Це Петро І, щоб знесилити шведську армію, позбавити її квартир та продовольства, наказав спалити села і містечка Білорусі. Шведи, йдучи мало не пустелею, почали вмирати з голоду і змушені були повернути в Україну. Царські війська застосували тактику випаленої землі й на Гетьманщині. Попереду зголоднілих полків Карла XII йшли спеціальні кінні російські підрозділи, які виганяли людей у ліси і випалювали села, знищували млини, хліб. З наближенням ворогів до Новгород-Сіверська це місто теж за наказом російського командування спалили.

У той час на Чернігівщині почалася не народна війна, як писали пізніше, а звичайна паніка. Козаки, відряджені до головних сил російської армії, побачили, що роблять з їхнім рідним краєм, почали розбігатися по домівках. Залишилися про це, до речі, схвильовані рапорти полкової старшини Мазепі.

І от тепер подумаймо. Мазепа слухняно виконує накази Петра І і спостерігає, як Гетьманщину палять не вороги, а союзники. Він, можливо, увійшов би в історію як і цар, героєм, якби зайняв таку позицію. Проте він, як, на мене, тоді думав не про історію, як про нього напишуть, а став на елементарний захист свого народу від царської тиранії. Його рішення врятувало Чернігівщину від випалення. Мазепа зробив вибір, за який був згодом жорстоко сплюндрений царем та його оспівувачами.

— Отже, на вашу думку, гетьманові хоча б уже за цей мужній крок потрібно віддати належну шану?

— Ні, не тільки. Іван Степанович Мазепа, наш земляк, був, на моє глибоке переконання, видатним політичним діячем України. Він здійснив об'єднання Лівобережжя та Правобережжя нашої держави. Тільки завдяки його волі і турботам український народ не був покріпачений, як російський. Це вже після його поразки в Україні запроваджено кріпацтво, вільних козаків перетворили в наймитів-рабів.

Він мріяв про створення самостійного Українського князівства. Про це й підписав договір 29 жовтня 1708 року у Гірках Новгород-Сіверського району з Карлом XII. Згадані моменти засвідчують, що ця людина варта того, щоб її шанували, а не проклинали.

Звичайно, Мазепа небезгрішний. Часом його дії важко зрозуміти, виправдати. Але чомусь російський народ возвеличує Петра І, який катував власноруч стрільців, наказував знищити сотні сіл з десятками тисяч учасників булавінського повстання у тому ж таки 1708 році. А декотрі й досі не можуть простити гетьманові те, що він здійснив невдалу спробу вирватись з обіймів кріпосницької Московської держави.

— Валентине Васильовичу, але ж, на жаль, не всім відома ця правда. У той же час чимало політиків просто не сприймають нові розвідки краєзнавців, істориків, є навіть їх заявки про те, що, мовляв, годі переписувати історію.

— Я думаю, що історію треба не дописувати, не переписувати, а написати. Причому виважено, об'єктивно, без усіляких там ідеологічних та партійних «ізмів», уподобань. Людям треба знати свій родовід, за що боролися їхні прапрадіди. А вони, якщо подивитися в глиб століть, важко і мужньо старались оборонити край від зазіхачів, кров'ю і власним життям відстоювали незалежність України. Той дух історії нашого народу — незамулена криниця, з якої потрібно постійно черпати натхнення-наснагу. Без цього люди — перекотиполе...

Не випадково обласна адміністрація чимало уваги приділяла і приділяє поверненню чернігівців до духовних джерел. За минулі два роки ми провели такі, я сказав би, Всеукраїнські акції, як Шевченківське свято «В сім'ї вольній, новій», свято кобзарського мистецтва на батьківщині Остапа Вересая в Сокиринцях, міжнародний фестиваль духовної музики, відновлено багато історичних пам'яток, церков.

Значний комплекс заходів заплановано здійснити у знаменитій Качанівці, а також Батурині. Досить сказати, що недавно в колишній гетьманській резиденції утворено заповідник. Скоро буде сформовано його штат. Науковий колектив заповідника, гадаю, візьме на себе складну місію відродити пам'ятне і славне місце для України.

— За вашим розпорядженням створено оргкомітет з відзначення 350-річного ювілею гетьмана Мазепи. Яка роль у цих заходах обладміністрації?

— Ювілей Мазепи — це привід привернути увагу до проблем відродження історичних пам'яток Батурина. Обладміністрація щойно виділила понад 300 мільйонів карбованців із заощаджених резервів на поновлення Батуринського краєзнавчого музею. Але, зрозуміло, самостійно, без допомоги Києва, не зможемо відреставрувати палац К.Розумовського, сповна профінансувати виготовлення пам'ятника гетьманові Мазепі і т.ін. Батурин — це святиня не тільки Придесення, а й усієї України. Тому маємо всі разом думати, як зробити, щоб це історичне місце не спричиняло в людей смутку за наше безпам'ятство і неувагу до минувшини.

— Важлива, Валентине Васильовичу, і така проблема: не раз розмовляв з деякими політичними діячами Чернігівщини, які всі батуринські заходи називають «націоналістичним шабашом», а відродження Батурина — мало не нагнітанням політичної істерії, спрямованої проти братнього російського народу.

— Я вважаю, що ваші співрозмовники просто змішують поняття. Коли ми вшановуємо пам'ять загиблих у Великій Вітчизняній війні, то, зрозуміло, цим не нагнітаємо ніякої істерії проти німецького народу. Всім зрозуміло: здійснював геноцид проти людей фашизм. По суті, так само потрібно розуміти ситуацію із спаленням Батурина, звірячим винищенням у ньому дітей та жінок. Цих невинних людей, а також захисників гетьманської столиці ми мусимо пам'ятати. Бо вони загинули за нашу Батьківщину, вони не хотіли, щоб Меншиков спалив їхні домівки. Оборонці захищали честь свого гетьмана, вони сподівалися, що з ним виборють кращу долю для своєї землі. У їхній мученицькій смерті винен, безперечно, не російський народ, а царизм, який був такий жорстокий до своїх кріпаків, і до підкорених або «союзних» народів.

Жертви Батурина — це жертви російської імперсько-колоніальної політики, для якої Україна з її людністю була зручною провінцією — знаряддям у розбудові Петербурга, ритті Ладозького каналу, обороні північних і південних рубежів.

З братнім російським народом ми не посваримося ні через винищений таким нелюдським чином Батурин, ні спалені за те саме дещо раніше царською ласкою Ніжин, Борзну, Чернігів, Переяслів. Цю правду, однак, не маємо права ховати одне від одного. Це наша історія.

Повторюю, не треба змішувати поняття. Я, наприклад, виступаю за найміцнішу дружбу росіян та українців, обох народів. До речі, не тільки на словах. Чернігівська обладміністрація була ініціатором підписання угод про співробітництво виконавчих структур як Брянщини, так і Гомельщини. Ми товаришуємо з керівниками прикордонних областей, допомагаємо одні одним розв'язувати регіональні економічні проблеми. Проте я категорично проти наполегливих намагань будь-що об'єднатися з Росією, причому на якихось принизливих умовах, навіть на кабальних, — банк центральний в Москві, а в Києві — філіал. Одне слово, їдь завтра з простягненою рукою до Кремля, щоб видали нам гроші на зарплату. Такий "рівноправний" союз народів уже був за Мазепи. Нам треба, оглядаючись на минулі «дружні» об'єднання, лякатися такого.

З Росією і Білоруссю, як з Польщею та Словаччиною ми маємо жити, співпрацювати не на умовах імперської протекції, а як рівноправні партнери.

З представником Президента розмовляв
Сергій ПАВЛЕНКО.

Зірки українського спорту

Дитяче захоплення, що стало професією

Бій першого українського чемпіона з професійного боксу мені пощастило дивитися в Дніпропетровському палаці спорту біля самісінького рингу, куди гостинні організатори посадили представників преси. Отож бачив усе, мов на долоні. Але поговорити з іменинником — Андрієм Синєпуповим — того вечора так і не вдалося. І наступного дня теж. Проте коли повернулися до Києва, нагода побесідувати одразу трапилася.

Усе сталося не без допомоги доброго лікаря, майстра спорту з боксу, мого сусіди Юрія Дехтярьова. Він — завідувач відділу медико-біологічного забезпечення збірних країни Державного центру спортивної медицини. Юрій Петрович саме гоїв рани чемпіона і запросив мене в гості.

Кілька слів про Андрія Синєпупова. Народився він 1968 року в Макіївці, в шахтарській сім'ї, єдиний син. І от тепер такий знаменитий — чемпіон світу з боксу серед професіоналів у ваговій категорії 61 кг за версією WBO. Служив у внутрішніх військах, а нині — випускник Донецького філіалу Дніпропетровського інфізкультy. Одружений.

Почали розмову з досить банального запитання:

— Чому саме бокс, а не щось інше?

— Бо ніщо інше не подобалося. Я, приміром, ніколи не був на стадіоні, коли грають у футбол. По телевізору інколи дивлюсь, але коли змагаються імениті клуби або збірні. То є високий клас, найвища якість. Так от, більшість моїх однолітків пробувала сили то в тенісі, то в плаванні, то у футболі. А я одразу обрав справу до душі — бокс. Було мені дванадцять. Людина, як кажуть, доросла. Але водночас — хлопчина слабенький, хоча й працьовитий. Тренувань не пропускав ніколи, всі сили віддавав на заняттях. Перший наставник — Олексій Старих — працював зі мною п'ять років і завжди відзначав мене за сумлінність і любов до боксу.

— А що було потім?

— На Молодіжних спортивних іграх України, боксерський турнір яких проходив у Рівному, я посів перше місце. Ось тоді заслужений тренер країни Анатолій Коваленко з Донецька запропонував тренуватися в нього.

— Погодився, мабуть, одразу, бо Коваленко — авторитет у світі боксу?

— Авторитет — немає сумніву. Але коли я повернувся до Макіївки, спершу порадився з Олексієм Єгоровичем Старих. Розмова була душевна й щира. Тренер сказав, що буде радий, якщо я навчатимуся в Коваленка, авторитет котрого шанував. Разом поїхали до Донецька і про все уже втрьох домовилися. Тричі на тиждень їздив до обласного центру на коваленківські заняття. І стільки ж разів працював удома зі Старих.

— А хто з відомих майстрів рукавички тоді проходив школу у Коваленка?

— Та в нього постійно тренувалися зірки. То був своєрідний конвеєр. Приклад брати було з кого. Хоча б з Ткаченка, Іванова, Мирошниченка — відомих у світі боксерів.

— І які твої найбільші досягнення на любительському ринзі?

— Та особливо хвалитися нічим. Хоча двічі вигравав дорослий чемпіонат України. Третім був на зональних змаганнях чемпіонату колишнього Союзу, бронзовим призером Всесоюзних молодіжних ігор. Але то була лише, так би мовити, артпідготовка. Піку форми досяг, коли вже став професіоналом.

— Як же відбувався отой перехід з однієї якості в іншу?

— Мешкав я тоді в гуртожитку в Донецьку. Ми — група так званих перспективних боксерів: Дмитро Єлісєєв, Олександр Кирилович, ваш покірний слуга та ще кілька міцних хлопців. Це було 1990 року. Тоді й почули, що в Москві вже з'явилися перші боксери-професіонали, які мали за свою роботу непогані гроші. Задумалися, погомоніли і загорілися ідеєю перейти до професіоналів. Саме в Енергограді проходив чемпіонат України. Як на мене, виступав нормально: виграв три бої, один програв. Посів почесне третє місце, яке... викликало гнів Коваленка. Не витримав тоді і я. І сказав, що переходжу в професіонали. Наставник сприйняв усю заяву мов жарт. Навіть розсміявся. Але вже невдовзі, на черговому зборі в Алушті, ми знову сказали Анатолієві Олександровичу про свої серйозні наміри. Він навіть розгубився спершу. Але потім сказав, що їхати з дому не доведеться, бо в Донецьку створюється професіональний клуб «Гонг», який очолить Юрій Пащевський. Було і приємно, бо залишалися зі своїм тренером, за яким, мов за кам'яною стіною.

— І що, вас, професіоналів, у Донецьку, мабуть, на руках носили?

— Та де там, навіть залякували. Погрожували з інституту відрахувати. Особливо насідало динамівське начальство, бо від нього йшла група боксерів, які становили кістяк збірної України. Кому таке сподобається?! Але ми стояли на своєму. Нас вигнали з готелю, тренувального залу «Динамо». Змушені були проводити заняття у підвалі, на бетонній підлозі. У таких собі жеківських умовах.

Однак потроху піднімалися, вигравали бої. 1992 року була наша лунка поїздка до Австралії. Костя Охрій і Дмитро Єлісєєв нокаутували суперників, я виграв за очками. Одне слово, виступили гідно, не зганьбили авторитету українського боксу.

Утім, поступово, якось непомітно, наш клуб почав ... розвалюватися.

— Тоді й подалися до Києва, до ліги «Колумбус»?

—Так. Запросили мене, світла йому пам'ять, президент фірми Сергій Іванович Пащенко і президент ліги «Колумбус», мій наставник у збірній країни, старший друг Михайло Михайлович Зав'ялов. Підписали контракт. Якщо відверто, то дуже радий, що вчинив саме так. Умовами задоволений. Щоправда, поки що доводиться наймати квартиру. Але і цю проблему згодом вирішимо.

— Андрію, поговоримо про бій у Дніпропетровську — поки що головний у вашому житті. Ви і англієць Марк Рамсей на прізвисько «Бритва» були лише претендентами на титул. А де ж подівся його володар?

— А його, нібито, й не було взагалі. Знаю, що спершу я мав боксувати з австрійцем Джемсом Осюнседо — першим номером у рейтингу. Але цей боксер 26 березня зустрівся в німецькому місті Дортмунді із знайомим вам темношкірим Марком Рамсеєм. Той у четвертому раунді надіслав Осюнседо в нокаут. Тоді ж комітет з організації чемпіонатів світу за версією WBO виключив австрійця зі світового рейтингу. Отож і зустрілися в бою за чемпіонський пояс ми з Марком.

— І який же з моментів того поєдинку був найважчий для вас?

— Тяжко було ... перед боєм. Дуже хвилювався, нервував. «Бритви» я не боявся. Просто в мене своєрідна манера боксувати. Я — не нокаутер, полюбляю технічний бокс, завжди обираю роль другого номера. А тут весь час напруження. Та ще й поразка Сергія Клокова в Ялті за тиждень перед моїм боєм висіла, мов дамоклів меч. На мене, ніде правди діти, сподівалося багато зацікавлених людей.

— Але ж і вболівальники в залі підтримували вас несамовито...

— Я їм сердечно вдячний за це.

— Коли відчули, що здатні подолати Рамсея?

— Уже після першого раунду заспокоївся, подумав собі: якщо вестиму бій в такому ключі й надалі, то можна розраховувати на підсумковий успіх. Мені, на щастя, вдалося втілити задуману тактику. Рамсей бив розмашисто, я бачив практично всі його удари. Але він небезпечно йшов уперед головою. Тому я мав чимало розсічень на обличчі. Якби бій проходив за кордоном і не було поряд лікаря Юрія Петровича Дехтярьова,то не бачити б мені перемоги. І не через упередженість суддів, як ви вже зрозуміли. У п'ятому і шостому раундах кров у мене буквально капала на ринг. Лейкопластир тут не помічник. У перервах Юрій Петрович застосовував власну фірмову емульсію, яка швидко стягувала рани і зупиняла кров. На ринг щоразу виходив «відремонтований». Зарубіжні фахівці, котрі були на матчі, дали найвищу оцінку лікареві Дехтярьову.

— Цікаво, а чим відрізняється любительський бокс від професіонального?

— Бокс сам по собі — вид спорту складний. Тяжкі бої є і там, і там. Утім, любительський — на сходинку нижчий. Але без нього не було б і професіонального. І ще одне. У професіональному — кожний боксер має персонального тренера. Мій наставник — Дмитро Дячук з Броварів — один з найталановитіших молодих тренерів Української професіональної ліги «Колумбус».

— Мить перемоги минає швидко. Що ж попереду, Андрію?

— Трохи відпочину. Слід відійти від величезного напруження. А вже незабаром займуся фізпідготовкою, бігатиму кроси. А захист мого титулу плановано десь на вересень—жовтень.

— Знову бій з Рамсеєм?

— Ні, він же не був чемпіоном світу і не має права на реванш. Це буде дуже сильний суперник. Гадаю, не слабший від «Бритви». Його визначить промоутер. А перед цим, десь у липні—серпні, візьму участь у рейтингових боях. Треба ж і на хліб заробляти.

— Що ж, успіхів тобі, Андрію.

— Дякую.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

На знімку: бій за звання чемпіона світу серед професіоналів (версія WBO) ведуть Андрій Синєпупов та Марк Рамсей. Рефері — Вільгельм Гербер з Німеччини.

Фото Миколи БОЧКА.

Георгій ВОРОТНЮК

Вимпел Одеси — у піднебесся

Дуже навіть може статися, що вимпел Одеси, яка в цьому році святкуватиме своє 200-річчя, напередодні ювілею встановлять на другій вершині світу Чогори-К2 (висота 8611 метрів). Принаймні про намір зробити це заявили члени альпіністського клубу «Одеса», які вже вилетіли до Ісламабада. У групі — 12 чоловік. Усі мають неабиякий досвід підкорення гір. Торік одесити успішно здолали вершину Кандченжангу — висота 8586 метрів. На їхньому рахунку немало інших перемог. Та нинішнє сходження, розуміють, буде особливо складним. Бо надто вередливий характер має Чогори-К2. Досить, думається, аби підтвердити це, такого ось порівняння: найвищий пік світу — Еверест — за час від першого сходження, що сталося 40 років тому, вже підкорило понад 500 альпіністів, а ось висоту-2 за той же період — менш як сто чоловік. Хоча спроб було не менше.

Тому одесити й намітили досить напружений графік підготовки до сходження. Почнеться воно з висотної акліматизації в Гімалаях. Потім — влаштування базового табору, розвідка маршруту, його поступове опрацювання, розбивка висотних таборів, звідки й почнеться основне сходження. Намічене воно на 20 липня — 10 серпня. А вже у другій половині серпня альпіністи планують повернутися додому. Так що на святкування ювілею рідного міста, що намічене на початок вересня, якраз устигнуть. Побажаймо ж обов'язково з перемогою повернутися.

Залишається додати, що левову частку витрат на проведення акції взяла на себе фірма «Флайс сервіс», підсобивши одеським альпіністам і деякі інші вітчизняні та європейські комерційні структури.

Футбол

Віктор СТАНКЕВИЧ, журналіст

Історія кохання

Як ми й уже повідомляли, минулої середи в приміщенні Мінмолодспорту журналістам був представлений генеральний спонсор Федерації футболу України і національної збірної — австрійсько-швейцарська компанія «Нордекс». Коротенька довідка. Компанію створено п'ять років тому. Нині вона об'єднує понад сотню спільних підприємств в 14 з 15 країн СНД. Річний оборот «Нордекса» 1993 року становив 2,5 мільярда доларів. Капітал компанії інвестується в розвиток економіки України.

Нагадаємо, нещодавно у Відні президент компанії Григорій Лучанський і генеральний директор підприємства «Україна футбол інтернешнл» Володимир Лашкул підписали договір про співробітництво. Його умовами передбачено участь компанії «Нордекс» у реалізації та фінансуванні ряду комерційних програм Федерації футболу України, у підготовці української національної збірної до відбіркових матчів чемпіонату Європи-95, у розвитку дитячого та юнацького футболу.

— Як же знайшли одна одну названі організації?

В. Лашкул: — Прочитали про «Нордекс» у «Голосі України» і почали шукати контактів.

Вадим Рабинович, віце-президент «Нордекса»: — Пропозиції української федерації та «Україна футбол інтернешнл» припали нам до душі. Взагалі нам не байдужа доля футболу в такому відомому в усьому спортивному світі регіоні. Допомагатимемо збірній, а згодом ще двом клубам. Отак і почалася історія нашого кохання.

— Пане віце-президент, чи сприятиме ваше співробітництво з ФФУ тому, що припиниться відплив за кордон найталановитіших українських футболістів?

— Безперечно. Фінансові стимули завжди безпрограшні. Ми забезпечимо підготовку збірної, солідні преміальні для гравців і тренерів, як це водиться в цивілізованих футбольних країнах. На гравця збірної України, який заб'є перший гол у відбіркових матчах чемпіонату Європи, чекає приз — автомобіль.

— А олімпійську команду також підтримуватимете?

— Ні. Вона має своїх спонсорів. Все це йде через НОК України.

— Зрозуміло, що бути нахлібником у «Нордекса» наш футбол не збирається, і, мабуть, будуть якісь зворотні дії?

В. Лашкул: — Звичайно. Збірна старатиметься радувати результатами, а «Україна футбол інтернешнл» надасть компанії «Нордекс» цілий комплекс рекламних послуг, забезпечить формування та зміцнення іміджу на українському ринку...

УКРАЇНСЬКИЙ КРЕДИТНИЙ БАНК

Факс 044/274-30-27
Телекс 631323 KWIT SU

CREDIT UKRAINIAN BANK

МИ ДАЄМО ШАНС!

-ДЕПОЗИТИ ЮРИДИЧНИМ ОСОБАМ:
-НА ТЕРМІН 12 МІСЯЦІВ І БІЛЬШЕ З ВИПЛАТОЮ 1200% РІЧНИХ ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ ТЕРМІНУ ПРИ МІНІМАЛЬНОМУ ВНЕСКУ 250 МЛН. КРБ.
-на термін від місяця і більше з виплатою від 250% річних щомісячно,
-на термін від 3 місяців і більше з виплатою від 320% річних щоквартально, (мінімальний внесок - 100 млн. крб.)
Тел.: /044/ 219-27-07, 219-27-09

-ПОСЛУГИ ПО КУПІВЛІ/ПРОДАЖУ ВАЛЮТ КРАЇН СНД НА УКРАЇНСЬКІЙ МІЖБАНКІВСЬКІЙ ВАЛЮТНІЙ БІРЖІ.
-ПОСЛУГИ ПО КУПІВЛІ ВКВ.
Тел.:/044/ 441-98-89,441-93-97

-БЕЗКОШТОВНЕ ВІДКРИТТЯ РАХУНКІВ ЮРИДИЧНИМ ОСОБАМ.
Тел.:/044/ 244-64-77, 274-30-41

-ГРОШОВО-КРЕДИТНЕ І РОЗРАХУНКОВО-ПЛАТІЖНЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ.
Тел.:/044/ 219-25-43

-ВСІ ВИДИ МІЖНАРОДНИХ РОЗРАХУНКІВ.
Тел.:/044/ 219-24-86, 441-93-97

INFOCON

Фирма «BBG-Leipzig» предлагает

к закупке следующие запасные части к свеклоуборочным машинам КС-6Б производства Тернопольского комбайнового завода:

Каталожный №	Наименование	Цена EXW, DM	Количество на складе
4500 985275	шарнирный вал	391	250
4500 988985	привод просеивающих вальцев	3.220	80
4500 989182	консоль дискового копача	334	500
4500 989213	ось копателя	150	650
4500 990063	дисковый копач	363	1.000
4500 986854	двойная приводная цепь дискового копача	161	500
4500 990408	привод дискового копача	1.725	1.500

Условия оплаты: **100% предоплата**
Паритет: **FCA, Leipzig, Deutschland**
Особые условия: **Поставка из запасов со склада**
Поставка: **Немедленно после получения оплаты, со склада**
Минимальный объем заказа: **Не лимитируется**

ПОСТОЯННОЕ ПРЕДСТАВИТЕЛЬСТВО В УКРАИНЕ

«BBG-Leipzig»
252023 Киев, Спортивная площадь 1, г-н Погорелый М. Л.

Тел.: (044) 221-55-45, 221-55-92, 221-59-55, 221-56-73, факс: (044) 221-52-42

«ГОСПОДАРІ ЗЕМЛІ»

Нова серія програм Бі-Бі-Сі МПМ з новими ідеями для УКРАЇНСЬКИХ селян - в ефірі УКРАЇНСЬКОГО радіо!

Слухайте наші програми на хвилях радіостанції «Колос» щопонеділка о 6.30, починаючи з 11 квітня.

BBC MPM

ІНФОРМАЦІЯ про випуск акцій акціонерного товариства «ГЕТЬМАН—ІНВЕСТ»

Рішення про створення відкритого акціонерного товариства «Гетьман —інвест» (надалі — Товариства) та випуск акцій Товариства прийняте засновниками 28 квітня 1994 р.

Основним завданням діяльності Товариства є ефективне управління залученими та власними коштами і реалізація на основі отриманого прибутку економічних та соціальних інтересів акціонерів і працівників Товариства.

Органами управління Товариства є загальні збори акціонерів, Спостережна рада Товариства, Правління Товариства.

Випуск акцій складається із 50 000 (п'ятдесяти тисяч) простих іменних акцій номінальною вартістю 10 000 (десять тисяч) крб. на загальну суму 500 000 000 (п'ятсот мільйонів) крб.

Початок передплати: 1 червня 1994 року.

Кінець передплати: 10 червня 1994 року. Місце передплати: 252023, м. Київ, Спортивна площа, 1.

Виплата дивідендів за акціями проводиться один раз на рік.

Тернопільською обласною виробничо-комерційною фірмою «Тернопільнафтопродукт» порушено справу про банкрутство Черкаської виробничо-комерційної фірми «ТОТ». Місцезнаходження фірми «ТОТ»: 257000, м. Черкаси, вул. Піонерська, 10/5, р/рахунок 468475 в АКБ «Градобанк» м. Черкаси.

Справа про банкрутство розглядається в Арбітражному суді Черкаської області за адресою: 257036, м. Черкаси, вул. Шевченка, 307, справа 208/5.

Харківським арбітражним судом (м. Харків, вул. Сумська, 64) порушено справу № 681/6-61 про банкрутство МП «Вимпел» (м. Харків, вул. Мар'їнська, 3-а), р/р 1609542 КБ «Добродій».

Майнові вимоги кредиторів подаються до Харківського арбітражного суду в місячний строк з дня опублікування цього оголошення.

Организация продает:

сварочные электроды (АНО, УОПИ);

сетку «рабица»;

фильтры для скважин;

секции изгороди;

ворота, калитки, решетки и другие металлоизделия.

Берем под реализацию и закупаем сельскохозяйственную продукцию.

Тел. (044) 220-14-34, 227-12-98.

Факс (044) 220-97-29.

АО «АВТОИНВЕСТСТРОЙ»

реализует со склада в Харькове за безналичные карбованцы новые АВТОМОБИЛИ:

УАЗ-31512 (469 легковой); 3303 (грузовой); 3962 (санитарный); 3741 (инкассаторский); ВАЗ-2104, 05, 06, 07, 08, 09, 99; ВАЗ-2121 «НИВА»; Москвич-2141; ИЖ-2715; ВОЛГА-31029; ГАЗ-3307; КамАЗ.

Возможен бартер на хозмыло 72%.

Тел: (0572) 38-16-55, 47-68-94.

Тел./факс 43-28-27.

УКРАЇНСЬКА ПРАВНИЧА ФУНДАЦІЯ
UKRAINIAN LEGAL FOUNDATION

Два роки роботи

У травні минає два роки з дня заснування Української Правничої Фундації (УПФ). Виникла вона з ініціативи українських та зарубіжних юристів, котрі поставили собі на меті активізувати процес розбудови правної держави в Україні.

Зусиллями УПФ створено Український Центр прав людини і Український центр правничих студій, засновано Українське юридичне видавництво і відкрито Національну юридичну бібліотеку, проведено міжнародні та міжрегіональні зустрічі, симпозіуми, конференції.

Одна із складових успіху — цілеспрямована, напружена робота Президента Фундації, народного депутата України Сергія Головатого.

Вагомий внесок у діяльність Фундації — її виконавчого директора Галини Фріланд, членів Управи Христини Маців, Миколи Дейчаківського, Анатолія Довгерта, Володимира Суміна, членів Опікунської Ради та Ради іноземних дорадників.

Незалежна Україна вийшла на шлях розбудови правної цивілізованої держави. І не останню роль в цьому важливому історичному процесі відіграє Українська Правнича Фундація.

Президент Української Правничої Фундації, народний депутат України Сергій Головатий.

КОДИФІКАЦІЯ — ВЕЛІННЯ ЧАСУ

Кодифікація, тобто впорядкування, систематизація законодавства, має непересічне значення для будь-якої країни.

Для України проблема кодифікації законодавства є особливо актуальною. Набуття державності, незалежності, демократизація суспільного життя, орієнтація на побудову ринкової економіки — всі ці процеси вимагають належного відображення у чинному законодавстві.

Українською Правничою Фундацією засновано спеціальну програму «Кодифікація українського законодавства», яка успішно діє. В результаті співпраці з Міністерством юстиції було укладено угоду «Про співробітництво при підготовці проекту Цивільного кодексу України». Відповідно до цієї угоди УПФ надає технічну та експертну допомогу робочій групі, що працює над проектом кодексу. Планується підписання аналогічних угод із Міністерством юстиції стосовно Сімейного та Адміністративного кодексів України.

Процес кодифікації не є справою одного-двох років. Він вимагає часу, скоординованих дій спеціалістів із різних галузей права, чітких орієнтирів та єдиної стратегії. Тому надзвичайно вчасним є рішення Президії Верховної Ради України про створення Національної Кодифікаційної Комісії, яка координуватиме цей процес на загальнодержавному рівні.

Як бачите, у Фундації працюють лише оптимісти.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦЕНТР ПРАВНИЧИХ СТУДІЙ

Українська Правнича Фундація та університет «Києво-Могилянська Академія» уклали договір про заснування Українського центру правничих студій, який діятиме при УКМА. Як зазначається в Статуті Центру, головним його завданням є підготовка висококваліфікованих кадрів правників для наукових та учбових закладів України, а також здійснення фундаментальних і прикладних досліджень у галузі держави і права.

Спираючись на історичні традиції українського народу, творчо застосовуючи досвід передових демократичних держав світу, Центр має стати провідним учбово-методичним та науково-дослідницьким закладом, який ініціюватиме нові якісні зрушення у юридичній освіті України, домагатиметься якісних змін у теоретичній та практичній юриспруденції, впливатиме на визначення основних засад розбудови української правної держави. Центр будуватиме свою діяльність на принципах наукового самоврядування, демократизму, гласності та публічного управління.

Фахівці, котрі здобуватимуть освіту в Центрі, згодом зможуть застосувати свої знання, працюючи юридичними консультантами Парламенту та Уряду, викладачами права у вузах, юридичними консультантами в українському міжнародному бізнесі тощо.

Безсумнівно, створення Українського центру правничих студій — своєчасний і вкрай потрібний крок на шляху розбудови правної держави в Україні.

Член Опікунської ради УПФ, завідувач юридичним відділом Секретаріату Верховної Ради України Федір Бурчак.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦЕНТР ПРАВ ЛЮДИНИ

3 листопада 1993 року Українською Правничою Фундацією було створено Український Центр Прав Людини.

Метою та основними завданнями ЦЕНТРУ є:

* утвердження принципу пріоритету прав людини на території України відповідно до міжнародно-правних угод;

* спостереження, вивчення, узагальнення ситуації стосовно прав людини в Україні;

* запровадження освітніх та навчальних програм, проведення конференцій, семінарів, симпозіумів та інших заходів з питань прав людини;

* сприяння проведенню науково-дослідної роботи з проблем прав людини;

* налагодження контактів з правозахисними групами та активістами правозахисного руху в Україні та координація їх діяльності;

* формування бази даних про діючі в Україні та поза її межами правозахисні групи.

ЦЕНТР був одним з ініціаторів відзначення вперше в Україні 10 грудня 1993 року Міжнародного Дня прав людини. Відбулися публічні читання, в яких взяли участь фахівці з прав людини із України, Болгарії, Великої Британії, Ізраїлю, Казахстану, Канади, Росії, США та Угорщини.

ЦЕНТР співпрацює з Канадською Фундацією Прав Людини та Гельсінкською Фундацією Прав Людини у Варшаві. Влітку і восени 1994 року ЦЕНТР надішле до них своїх стажистів.

ЦЕНТР видаватиме ЩОРІЧНИК «ПРАВА ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ». У ВІСНИКУ (БЮЛЕТЕНІ) ЦЕНТРУ регулярно публікуються повідомлення про правозахисну діяльність в Україні. Метою видання ВІСНИКА є встановлення контактів та зміцнення зв'язків між правозахисними групами, спілками, а також обмін інформацією про стан та розвиток ситуації з правами людини в Україні. ЦЕНТР планує видавати також аналітико-просвітницький ЖУРНАЛ **«ПРАВА ЛЮДИНИ»**. Це видання розраховане на широку аудиторію, включаючи правозахисні групи, активістів- правозахисників, науковців, юридичні навчальні заклади.

ЦЕНТР видаватиме у перекладах українською мовою пакети міжнародно-правних документів та матеріалів з питань прав людини. ЦЕНТР планує зорганізувати цикл робочих семінарів, «круглих столів», конференцій у різних регіонах України з питань прав людини для активістів правозахисного руху та інших зацікавлених осіб.

ПРОГРАМА «БІБЛІОТЕКА» — ДІЄ!

Завданням програми є створення першої в Україні спеціалізованої правничої бібліотечної установи. Вже сьогодні ми маємо хоч не великий, але досить цікавий фонд, обслуговуємо перших читачів.

Бібліотека співпрацює з багатьма зарубіжними партнерами, зокрема з Центральним Європейським Університетом, професійними об'єднаннями США, Канади, Великобританії, Франції, юридичними бібліотеками цих та інших країн. На початку квітня відбулася офіційна передача бібліотеці правничої літератури від Уряду Великобританії, дещо пізніше представники посольства Великобританії в Україні подарували бібліотеці ксерокс.

Нові перспективи в цьому плані відкрилися під час відрядження директора та заступника директора програми до Канади (за стипендіями Асоціації університетів та коледжів Канади вони проходили стажування в юридичних бібліотеках цієї країни). Бібліотеками юридичних факультетів університетів Альберти, Калгарі і Торонто нашій бібліотеці подаровано до 500 назв книг та журналів.

Зараз бібліотека готується до експозиції, яку Секретаріат Верховної Ради та її Центр комп'ютеризованих мереж влаштовують для нового складу Парламенту. На ній будуть представлені найбільш цікаві книги та журнали з фонду бібліотеки, бібліографічні списки видань, які бібліотека пропонує для користування народним депутатам.

ВИДАВНИЦТВО «ПРАВО»

Українська Правнича Фундація розпочала широку видавничу програму. Досягнуто домовленості та перебувають у стадії підписання відповідні договори між УПФ та Верховною Радою України, Верховним Судом України, Вищим Арбітражним судом України, рядом інститутів АН України, Міністерством закордонних справ України про випуск спільних періодичних та книжкових видань.

План видання книжок видавництвом «Право» нині перевищує 60 назв. Він включає офіційні збірання зведених законів України, тематичні збірники законів, видання з історії вітчизняного правництва. Започатковано роботу над навчально-посібниковою літературою та підручниками з правництва.

Розпочинаючи широкий випуск правничої літератури та правничих періодичних видань, УПФ закладає і принципово нові, в умовах України, засади їхнього розповсюдження. Для тих, хто цікавиться правничою тематикою, УПФ запроваджує адресне обслуговування. Кожен, хто скористається цією послугою, дістане змогу замовити будь-яке видання УПФ за оптовою ціною, куди не входить книготорговельна надбавка.

Кілька слів — про періодику УПФ. Журнал «Українське право» — науково-практичне видання Української Правничої Фундації — виходитиме чотири рази на рік. Публікуватиме аналітичні матеріали з актуальних правничих проблем. Тексти друкуватимуться у «дзеркальних» перекладах українською та англійською мовами.

Оперативна інформація про діяльність Фундації друкується у бюлетені Прес-центру УПФ «Правничі вісті».

Видається «Вісник» Українського Центру прав людини, найближчим часом побачать світ щорічник «Право людини в Україні» та аналітико-просвітницький журнал «Права людини».

Мине небагато часу, і в реквізитах «Збірника рішень та арбітражної практики Вищого Арбітражного Суду України», «Вісника Верховного Суду України» теж значитиметься видавцем УПФ, яка виступає співзасновником цих важливих для розвитку українського правництва періодичних видань.

Видавництво Фундації видрукувало більш як півмільйонним тиражем (українською та російською мовами) Закон України «Про вибори народних депутатів України», вчасно забезпечивши виборчі дільниці цим вкрай необхідним документом.

Спільно з Верховною Радою України розпочато роботу і над виданням Закону України «Про вибори Президента України» та Закону України «Про вибори депутатів і голів сільських, селищних, районних, міських, районних у містах, обласних Рад».

Вже нині видавнича діяльність УПФ є помітним фактором розбудови в Україні правної держави.

Виконавчий директор УПФ Галина Фріланд.

Сторінку підготував Прес-центр Української Правничої Фундації. Адреса: 252030, Київ-30, вул. Богдана Хмельницького, 10, пом. 59. Телефон: (044) 224-35-18. Факс: (044) 225-53-30.

Жарт номера

Логіка: чим більше ми розграбуємо свою державу, тим багатшими будемо.

Савелій ЛЮК.

Мал. Сергія ФЕДЬКА.

Всьо чотко!

Метаморфози Сидорчука

Сидорчук був дядько хоч куди козак. Але був він такий років кілька тому, коли привільно-весело жилося не знати, за які заслуги і за який харч. Почувався тоді, як у Бога за пазухою, і дивився на світ пребайдуже мирно, не відаючи до пуття, що твориться уже за порогом милої його серцю конторки. Фізію мав, як баняк.

Але ось тиха конторка у круговерті базарного ринку, чи то ринкового базару, тихо зліквідувалася, і добродій Сидорчук залишився сам на сам, як пишеться, з внутрішніми і зовнішніми проблемами. Зо три тижні він байдуже споживав консерви, які валялися по загашниках ще із застійних часів, а потім підмів квартиру, продав портфеля і подався в народ.

Пристав він до якогось продмагу, щоб хутенько (а в чергах раніше стояти й не доводилося) купити шмат ватяної ковбаси. Але йому культурно і виразно сказали:

— Відійди звідси, бугай!

Сидорчука відкинуло від черги, мов центрифугою. Побрів він додому, печально вмостився за двотумбовим столом і впав у неміч. Матеріальне єство його схудло, як шкварка на пательні. Колись вдатний Сидорчук дивився у дзеркало на донедавна квадратну свою фізію, і клопітні думки напосідали на нього, наче гедзі на стару клячу.

— То який же я бугай? — казав він собі.

Потроху Сидорчук перейшов на овочевий харч. Замислено пережовуючи вечорами буряки, з погикуванням згадував колишні банкетні обіди, на яких не раз випадало бувати. Те видиво правило йому за багатосерійне кіно. Фізія його худла катастрофічно. Наче втрушувалися і всихали мізки. Сидорчук улюблював якісь дивні метаморфози у всенькому єстві. Буцім він вперто перероджувався і переїстотнювався у щось нове, незнане достоту. У шлунку інтенсивно відбувалися загадкові овочеві процеси, спричиняючи песимістичні настрої.

Сидорчук споглядав себе у дзеркалі, і недобре видиво навіювало несанкціоновані думки.

— Я вже навіть і не бичок... — кволо бурчав він.

Зашерокі тепер на нього штани колихалися, як вітрило. Він спробував продлубати в ремені зо три зайві дірки, але нічого гострого в господі не підшукав, а використана як робочий інструмент виделка підступно зламалася.

Відтепер ходив на прогулянки, засунувши руки в кишені і в такий спосіб підтримуючи вітрило. Виглядав суворим і войовничим.

Одного разу по радіо він почув пораду щодо корисних властивостей кропиви. Вітамінів у ній, казало радіо, — аж-аж. Сидорчук з ентузіазмом зварив картоплину в кропиві і відчув по вечері, що метаморфози продовжуються ще інтенсивніше. Йому навіть захотілося помукати.

А нещодавно в черзі за свіжим копитом вертка молодиця, рішуче відстороннивши його, голосисто мовила:

— Не прись, як корова!

Сидорчук покірно повернув додому. Усівся за двотумбовичком і запитливо притулився до дзеркала.

— А може, я вже й справді корова? — мислив уголос, розглядаючи у дзеркалі колись удатного дядька Сидорчука, котрий нинькі правив за опудало. — Але чому ж тоді мене не доять?

Іван КИДРУК.

Рівне.

Міні-проза

Вибачайте!

— То що, Сидоренко, вип'ємо по сто?

— В жодному разі!

— То, може, по п'ятдесят!

— Ані краплини! Я взагалі не п'ю і вам не раджу!

— Справа твоя, тоді давай запалимо!

— Не палю!

— Як, зовсім?

— Чотири роки як кинув!

— Молодець! Ну тоді сідай ближче, в карти перекинемося, в «треньку» можеш?

— Загалом я в карти не граю!

— А в доміно?

— І в доміно, на жаль, ні!..

— Гаразд, тоді я на хвилину ляжу, кимарну, ти теж лягай, он на ту канапку!

— Ні, спасибі, я вдома виспався!

— Тю, не зрозумів, а чого ж ти до нас прийшов?

— Як чого — працювати! Я ж бо газоелектрозварювальник шостого розряду!

— А про мене — хоч десятого, вибачайте, Сидоренко, але такі робітнички нам не потрібні. То краще подавайте заяву за власним бажанням!

Олександр ПЕРЛЮК.

Кіровоград.

Пуп землі

Охоронний засіб

— Алло! Павле? Добридень! Це я, Григорій. З Михайлівки.

— Грицю, друзяко! Яким вітром?

— Проїздом. Я тут поряд, із автомата телефоную. Згадав твою адресу, телефон... Ось і вирішив: провідаю колишнього односельця.

— Чудово! Заходь. Перепочинеш. Село згадаємо...

— Спасибі, Павле. Та яким чином до тебе добутися? Живеш, мов цінний папір у банківському сейфі. На дверях якась електронна блималка спалахує. Я був погрюкав, посмикав...

— «Блимавка»... Сказав... То охоронний засіб. З певного часу я займаюсь малим бізнесом. Декого цікавлять мої прибутки. Довелося встановити електронний замково-переговорний пристрій. Між іншим, надійна штуковина. Зайвий ніхто, навіть якщо дуже захоче, до моєї квартири не прослизне.

— Зайвому хай. А от незайвому як у твої хитрі двері потрапити?

— Елементарно! Навпроти дверей на стіні інструкція висить. Почитай і...

— Алло! Павле? Знову я, Григорій. За твоєю інструкцією, щоб відчинилися двері, виявляється, ще треба знати код твоєї квартири.

— О! Хіба я тобі про це не говорив?.. Вибач, друже. Тоді слухай і запам'ятовуй — 7А 8Б 9Ц дріб 17. Набери цей код, потім надави синеньку кнопочку, відійди на півметра і голосно скажи: «Я — Григорій! З Михайлівки. Покличте Павла!»

— Слухай, Павле, я вже заморився ходити від телефонної будки до твоєї фортеці. Може, ну його?..

— Ніяк «ну його»! Бач що вигадав! Сьогодні ти мій гість. Коли ще побачимось?

— Алло! Павле! Давив я усі твої кнопки, смикав кнопки, смикав двері, а вони не того...

— Гм, дивно. Певно, ти щось наплутав. Це від хвилювання. Заспокойся. І головне — чітко дотримуйся інструкції. Іще (про це в інструкції не написано) сильно не грюкай. Грюкнеш — враз спрацює кулемет. То як, Грицю, спробуєш ще раз?

— Ні, Павле, уже пізно. Іншим разом. Завітай краще ти до мене, коли на село приїдеш. До матері. До речі, я теж займаюся малим бізнесом. І теж... змайстрував охоронний засіб. Щоправда, не такий складний і мудрий, як твій. Як поводитися біля дверей? Елементарно. Візьмешся рукою за дверну ручку, потягнеш до себе... Тільки сильно не смикай. Бо враз на голову впаде граната.

Микола ВОЗІЯНОВ.

Харків.

ВСТУП ДО ПОЛІТИКИ

(Навчальний посібник на допомогу партіям, рухам, конгресам і спілкам)

1. Назва. Це чи не найважче завдання для тих, хто організовувався на спільній платформі чи відколовся від такої внаслідок принципових і непередбачених суперечностей. Щоправда, у другому випадку вийти зі становища досить легко. Для цього досить до материнської назви додати слово (наприклад, «консервативна соціалістична» замість просто соціалістичної), чи навіть півслова (як от «народний» і «наднародний»). Щодо партії-неофіта, то визначальними критеріями для вибору можуть бути такі. Назва має стріляти або гладити. Будити або заспокоювати. Закликати діяти або думати. Залежно від уподобань переважної більшості, за умови відсутності активного протесту з боку войовничої меншості в особі екстремістів лівого чи правого крила. Про відповідність назви справжнім намірам не йдеться — не до жиру.

Складність моменту полягає в тому, що всі більш-менш зрозумілі і звичні назви вже розібрані, а придумування нових пов'язане з неабиякими витратами інтелектуальної енергії, якої часто-густо й так не вистачає. Крім того, що вдало прибрана повна назва набуває неоковирного забарвлення чи навіть відлякує в абревіатурному варіанті, без якого, зрозуміло, в передвиборчій кампанії не обійтися. Скажімо, енергійний, мобілізовний «Рух за все проти усіх» в скороченому вигляді (РЗВПВ) геть позбавлений цих якостей, а цілком симпатичний «Блок реформаторів-енциклопедистів і шанувальників універсального» в такому ж вигляді (БРЕШУ) — справжня самоантиреклама. Приклади, як то мовиться, можна продовжувати. Можливості такого методу, отже, слід визначити за практично вичерпані і на порядку денному — пошук альтернативних, нетрадиційних, енергозаощаджувальних підходів до розв'язання цього завдання.

Перспективним, як нам здається, щодо цього є варіант, відомий у математиці як рішення від зворотного. Спочатку беруть влучну і таку, яку важко не запам'ятати, абревіатуру, розшифровують на власний смак, а вже тоді — все інше: мету й методи, програми і плани, тактику і стратегію. Наприклад, КГБ — «Конгрес гуманних бізнесменів», СНД — «Спілка незаможних ділків», ГПУ — «Гуманістична партія України», РСДРП — «Рух за свободу дій у рамках пристойності» і т.ін. Неважко переконатися, що можливості такого підходу справді безмежні.

2. Платформа. Головне — не намагатися жорстко прив'язувати її до обраної назви. Свою місію назва вже виконала: привернула увагу, заінтригувала. А платформа має бути зрозуміла, як «Десять заповідей Божих» чи «Моральний кодекс будівника комунізму». Тим паче, що на власне програму часу, як правило, не вистачає. Як під час радіо-, так і телезнайомства. Що ж до преси, то зараз читають переважно ті, кого проблема вибору і виборів уже не турбує.

3. Вимоги до лідерів. а) Лідер базового рівня: насамперед — гнучкий язик. Громадян, що звикли лізти за словом до кишені, хоч і власної, як то кажуть, просимо не турбуватися. Конкретність обіцянок. Ось вам зразок усної чи письмової заяви лідера місцевого значення: «Легко бути захисником цілого людства і багато важче допомогти конкретним людям. Моя діяльність буде спрямована на покращання добробуту конкретних людей. Скажімо, дядька Степана, тітки Віри, сім'ї Борисюків, родини Вогневих». Про те, що названі імена та прізвища є насправді і ступінь їх родинності щодо власної персони, на даному етапі деталізувати не обов'язково. Хай це буде маленькою таємницею.

б) Лідер верхнього (верховного, вершкового) рівня. Язик, звичайно. Тут вже замало без підготовки просто відповідати на будь-яке запитання. Відповідати треба переконливо, тобто із застосуванням народних приказок і слів іншомовного походження. Тому мати в арсеналі 2—3 такі приказки і 5—6 іншомовних слів доконечно потрібно.

Зовнішність. Бажано врахувати неминучість не досить товариських контактів з лідерами інших партій (рухів, асамблей, конгресів, спілок) і водночас вірогідність спільних обідів та приймання військових рапортів з лідерами інших країн.

Захоплення (хобі). Звичайно, про риболовлю, поштові марки, оперу і балет можна говорити хіба що в минулому часі. Бо відтепер єдине хобі — турбота про народ, про людей, мрія про їхнє краще життя. А заразом персональний комп'ютер (із закордонної допомоги), з яким можна зіграти перед сном в «підкидного». Що, безумовно, сприяє розширенню інтелектуального потенціалу і вихованню толерантності в рамках нашого менталітету.

Програма лідера. Суть її бажано сконцентрувати в декількох словах, котрі

а) мають починатися з однакової літери і, отже, назвати її програмою «5а», «6бе», «7фе», «8я» тощо;

б) початкові літери ключових слів, як і під час добору назви партії, мають утворювати влучну абревіатуру, що глибоко западає в пам'ять і душу потенційного виборця. Спокуслива ідея викласти програму без урахування абревіатури може призвести до несподіваних і небажаних ускладнень, наприклад: «Труд», «Організованість», «Реформи», «Багатство», «Авторитет» — «ТОРБА».

Приведені короткі рекомендації — не догма, а керівництво до дії. Бажаємо успіхів. Хай живуть КПРС! (Конгреси, Партії, Рухи, Спілки!)

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець. ♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. ♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Індекс 60955.
Тираж 325044.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311099.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».